

87 novembri 1973

Notitiae

Sacra Congregatio pro Cultu Divino

CITTÀ DEL VATICANO

Notitiae

Commentarii ad nuntia
et studia de re liturgica
edenda cura
Sacrae Congregationis
pro Cultu Divino

« Notitiae » prodibunt semel in mense. Libenter, iudicio Directionis, nuntium dabitur Actorum, inceptuum, editionum in re liturgica, praesertim e Conferentiis Episcopalibus vel Commissionibus liturgicis nationalibus emanantium, si scriptorum vel periodicorum exemplar missum fuerit. *Directio*: Commentarii sedem habent apud S. Congregationem pro Cultu Divino, ad quam transmittenda sunt epistolae, chartulae, manuscripta his verbis inscripta NOTITIAE.

Città del Vaticano

Administratio
autem residet apud
Libreria Editrice Vaticana
Città del Vaticano

Pro commentariis sunt in annum solvendae: in Italia lit. 3.000 - extra Italiam lit. 4.000 (\$ 8). Singuli fasciculi veneunt: lit. 300 (\$ 0,60) — Pro annis elapsis singula volumina: lit. 5.000 (\$ 10) singuli fasciculi: lit. 500 (\$ 1).

Libreria Vaticana
fasciculos Commentarii mittere
potest etiam *via aërea*

Libreria Editrice Vaticana
C.c.p. N. 1-16722

Typis Polyglottis Vaticanis

SUMMARIUM

De celebratione Anni Sancti 345

Ordo Anni Sancti celebrandi in Ecclesiis particularibus:

Prooemium 347

I. De celebratione Paschatis Anni Sancti 350

II. Hebdomada Reconciliationis . . . 357

I gressus: Spes mundi et Regnum Dei 360

II gressus: Verbum caro 364

III gressus: Paenitemini et credite 367

IV gressus: Per mortem ad vitam 369

V gressus: Celebratio Reconciliationis 374

VI gressus: Ecclesia in Spiritu adunata 376

VII gressus: Mysterium unitatis . 384

Appendix:

I. Missa pro Anno Sancto 387

II. Oratio Anni Sancti 390

III. Sacra Paenitentiarum Apostolica.

Decretum. Statuitur opus requisitum ad lucrandum « donum Indulgentiae » in variis Ecclesiis localibus Anni Sacri occasione . 391

DE CELEBRATIONE ANNI SANCTI

*Spiritus Domini super me;
ad annuntiandum mansuetis misit me:
ut mederer contritis corde
et praedicarem captivis indulgentiam,
clausis apertionem,
annum placabilem Domino.*

(cf. Is 61, 1-2 a)

Celebratio Anni Sancti in Ecclesiis particularibus, a Summo Pontifice Paulo VI indicta, motum spirituale promovere intendit ut fideles, quasi per gressus sibi succedentes, uti fit in peregrinatione, mysterium Christi profundius intellegant atque incommensurabiles divitias Christi vividius attingant.

Itinere peregrinationis Anni Sancti populus Dei adducitur ad experiendum mysterium voluntatis Dei, qui homines salvos facere volens, ipsis se revelat « multifariam multisque modis » (Heb 1, 1), plenitudine temporum « Filium suum misit, verbum carnem factum, Spiritu Sancto unctum, ad evangelizandum pauperibus, ad sanandum contritos corde »¹ et praedicandum « captivis indulgentiam, clausis apertionem, annum placabilem Domino » (cf. Is 61, 1-2). Christus, non tantum ad conversionem vocavit, sed humanae redemptionis et perfectae Dei glorificationis opus adimplevit, praecipue per suum paschale mysterium, quo « mortem moriendo destruxit et vitam resurgendo reparavit ».² « Nam de latere Christi in cruce dormientis ortum est totius Ecclesiae mirabile sacramentum ».³ Ideo, opus salutis ab Ecclesia continuo exercetur praesertim per sacramenta, quorum cardo sunt Baptismus, quo homines paschali Christi mysterio inseruntur, Eucharistia, mortis et resurrectionis Christi memoriale perpetuum, sacramentum pietatis, signum unitatis, vinculum caritatis, convivium paschale.⁴ Paenitentia, qua fideles « veniam offensionis Deo illatae ab eius misericordia obtinent et simul reconciliantur cum Ecclesia, quam peccando vulneraverunt ».⁵

Hoc « iter salvationis » quod Ecclesia praesens efficit praesertim sacra liturgia et anno liturgico evoluit, proponitur Ecclesiis particula-

¹ Cf. Conc. Vat. II, Const. *Sacrosanctum Concilium*, n. 5.

² Missale Romanum, Praefatio paschalis I.

³ Cf. Conc. Vat. II, Const. *Sacrosanctum Concilium*, n. 5.

⁴ Cf. S. Congr. Rituum, Instr. *Eucharisticum mysterium*, 25 maii 1967, n. 3.

⁵ Cf. Conc. Vat. II, Const. *Lumen gentium*, n. 11.

ribus durante Anno Sancto septem gressibus seu temporibus, quae spatio unius hebdomadae celebrari possit, vel etiam longiore tempore aut quibusdam tantum diebus. Nam momenta maioris momenti habentur vocatio ad paenitentiam (III gressus), celebratio sacramenti reconciliationis (V gressus) et Eucharistiae (VII gressus). De cetero, omnia elementa aptanda sunt iuxta adiuncta localia et necessitates pastorales coetuum fidelium.

Schema huius Hebdomadae Reconciliationis, a Sacra Congregatione pro Cultu Divino apparatus, editum est a Consilio primario Anni Sancti, volumine Ordo Anni Sancti celebrandi in Ecclesiis particulatim, quod Conferentiis Episcopalibus missum est.

In volumine continentur etiam suasiones pastorales pro praeparanda homilia dominicali, quae rationem habeat et de lectionibus dominicarum anni C et de thematibus Anni Sancti, praesertim vero de Reconciliatione, quod est praecipuum thema a Summo Pontifice propositum.

Insuper peculiaris attentio datur tempori maioris momenti in Anno liturgico, scilicet Quadragesimae-Paschae.

Utile nobis visum est lectoribus Notitiae potiora elementa supradicti voluminis praebere, scilicet: Praenotanda; schema Hebdomadae reconciliationis; indicationes pro celebratione paschatis Anni Sancti. Refertur etiam peculiaris oratio pro Anno Sancto et Missa de Anno Sancto. Quidam tantum textus hebdomadae reconciliationis dantur. Saepe solummodo indicationes offeruntur.

Tandem, Ordo Paenitentiae, mox edendus, novum aptissimum instrumentum praebabit ad iter reconciliationis occasione Anni Sancti peragendum.

Meminisse iuvabit

Editionem latinam novi « Ordinis Unctionis infirmorum » necessario adhibendam fore in tota Ecclesia inde a die 1 mensis ianuarii anni 1974, ex praescripto Constitutionis Apostolicae « Sacram Unctionem Infirmorum », editae die 30 mensis novembris superioris anni.

ORDO ANNI SANCTI CELEBRANDI IN ECCLESIIS PARTICULARIBUS

PROCEMIUM

1. Annus Sanctus peculiaris est annus gratiæ. Tempus nempe est, quo Populus Dei nova ratione et altiore accedit ad fontes salutis, ut ad illam animorum renovationem perveniat, quæ magis magisque eum reddat populum sacerdotalem et propheticum, populum sanctum, ipsius Christi eius capitis sanctitatem exprimentem et testificantem.

Huiusmodi renovatio in Ecclesiis particularibus seu diœcesibus primum fit, ubi, Episcopis præeuntibus, christifideles invitantur ut sacri Iubilæi tempore sic vivant, ut ad sinceram conversionem intendant. Se apertiores reddentes et dociliores Verbo, in Spiritu amoris promptiores quoque erunt ad se sive Deo reconciliandos sive fratribus in Christo, per quem « reconciliationem accepimus » (cf. *Rom* 5, 11).

Qui Christus Iesus, pro nobis moriens et a mortuis resurgens, factus est minister reconciliationis hominum cum Patre, idem iugiter offertur per ministerium Ecclesiæ (cf. *2 Cor* 5, 18-19), quæ per Annum Sanctum Apostoli hortationem vehementius renovat: « Obsecramus, reconciliamini Deo » (*2 Cor* 5, 20).

Quo propius homo, se Deo reconcilians, Patri bonitatis et misericordiæ obviam it, eo magis incitamentum in illo invenit et ardorem, ut etiam terrestri hoc itinere fratribus se reconciliet, cum iisque ad domum Patris una simul tendat.

Huius autem reconciliationis apertissimum « signum » est Christi sacrificium. Etenim unum eundemque panem manducando et calicem bibendo, singuli fideles et communitates donum fratribus parant, quo ad veram erga Ecclesiam dilectionem invicem moveantur.

2. Conversionis iter Ecclesiarum particularium itinere ad urbem Romam significanter perficitur, ad eam videlicet Ecclesiam quam Petrus et Paulus Evangelium docuerunt suoque effuso sanguine sanctificaverunt. « Ad hanc enim Ecclesiam propter potiorem principalitatem necesse est omnem convenire Ecclesiam, hoc est eos qui sunt undique fideles, in qua semper ab his, qui sunt undique, conservata est ea quæ est ab Apostolis traditio ».¹

Summo cum Pontifice, unaque cum fratribus cuiuscumque generis, linguæ et nationis, ardentius votum fiet unitatis mystici Corporis efficiendæ;

¹ S. IRENEUS, *Adversus hæreses*, 3, 3, 2.

fames præterea renovabitur et sitis iustitiæ, itemque sincera exardescet «operatorum pacis» voluntas, alacer denique eorum erit opera ad mundi necessitatibus subveniendum.

3. Maximopere oportet ut spiritale Anni Sancti iter sacre Liturgiæ menti congruat, ita ut mysterium liturgicum atque Pœnitentiæ et Eucharistiæ sacramenta tamquam præcipua habeantur subsidia sive ad reconciliationem cum Deo et hominibus obtinendam, sive ad renovationem, quam singuli fideles atque ecclesiales communitates sibi comparare debent.

4. Ut hæc vero impetrentur, quædam proponuntur Conferentiis Episcopalibus animadversiones, ad spiritalia per Anni Sancti spatium ordinanda incepta utiles.

Quæ tamen rerum agendarum lineamenta uniuscuiusque nationis conditionibus aptari possunt singulisque fidelium cœtibus, qui sacri Iubilæi ritibus intererunt, iis videlicet consideratis et servatis quæ ad suam cuiusque pertinent humanam ac religiosam educationem, psychologiam, optata, postulationes.

5. Præcipuum sit sacrorum Pastorum studium fidelibus opportunitatem præbere, ut spiritalem renovationem per salutis historiam sibi procurent, ab Ecclesia in sacra Liturgia refectionem.

[...].

6. Prospectus generalis, *iter reconciliationis* per Annum Sanctum spectans (*Hebdomada reconciliationis*), proponitur ut agendi ratio per septem tempora ordinata, atque duobus præcipue christianæ renovationis sacramentis innititur: *Pœnitentia* et *Eucharistia*.

Quæ tamen agendi ratio amplius evolvi potest, ut Iubilæi ritus eo anni liturgici tempore celebrentur, quod magis est ad incitandam voluntatem idoneum, id est quadragesimale et paschale. Item potest breviori tempore contrahi.

7. Celebrationes per diversa Anni Sancti tempora distribui possunt, cum nec communitates nec singuli fideles cunctis interesse ritibus valeant, totum annum ordinatis.

Sacrorum Pastorum maximum studium sit, ut, pro variis rerum atque locorum adiunctis, ad Anni Sancti optatum finem quam efficientissimo poterit modo perveniatur, ita ut in christifidelium atque civilis societatis vitam et opera certe influat.

8. Strictim hic proposita rerum agendarum ratio, quæ ad spiritale iter impensius peragendum intendit, variis personarum cœtibus aptari potest perque diversa anni tempora ad effectum adduci.

9. Perdurante Anno Sancto, alia in peculiaribus Ecclesiis iniri possunt incepta, hic haud indicata. Summopere enim præstat, ut singularum diocesium communitates ad eam conversionem et renovationem perveniant, quarum adipiscendarum Annus Sanctus simul fons est atque opportunum tempus.

10. Populus autem Dei, dum ad vitæ renovationem per Annum Sanctum tendit, haud eorum obliviscatur qui, vitæ curriculo confecto, terrestri hac vita functi sunt.

Etenim fructus illius caritatis, quam, se Deo reconcilians, fideles adipiscuntur, quamque iugi renovationis studio augent, in defunctos quoque fratres redundabunt, propterea quod, Dei visionem expectantes, piacularibus vivorum precibus eorumque bonis operibus adjuvantur, ut ad Beatorum sedes citius perveniant.

In cunctis ideo sacris ædibus et templis, Anni Sancti favente tam expectata animarum alacritate, ii religionis actus suadeantur, qui ea ratione ab Ecclesia præcipiuntur, ut mortuis fidelibus subsidium a Deo impetretur; in quibus præcipue sacrificium eucharisticum atque preces pro defunctis numerantur.

11. In liturgicis celebrationibus, quibus totus populus intersit, vel in ceteris populi christiani exercitiis numquam desint preces pro Summo Pontifice, qui est vinculum unitatis omnium Ecclesiarum.

« Col Giubileo Noi ci proponiamo il rinnovamento dell'uomo e la sua riconciliazione con Dio, che avvengono anzitutto a livello di profondità, nel sacrario interiore, dove la coscienza è chiamata a operare la sua conversione, o "metànoia", mediante la fede e la penitenza (cf. Mc 1, 15), e a tendere alla pienezza della carità.

Dio stesso, infinitamente misericordioso, dopo aver redento il mondo mediante Gesù Cristo suo Figlio, chiama tutti gli uomini, nessuno escluso, a partecipare ai frutti della redenzione (cf. 1 Tm 2, 4) e interviene col suo Santo Spirito per operare in essi la salvezza (cf. Rm 8, 10 ss.).

La Chiesa è convinta che solo da questa operazione interiore può derivare anche la riconciliazione tra gli uomini, come dimensione sociale del nuovo patto di alleanza, che deve abbracciare tutti i settori e i livelli della vita, nei rapporti tra gli individui, le famiglie, i gruppi, le categorie, le nazioni; per divenire, in quanto è possibile alla fragilità dell'uomo e alla imperfezione delle istituzioni terrene, fermento di pace e di unità universale.

Essa, perciò, s'impegna a far sì che la forza della redenzione operata da Cristo rinsaldi nei fedeli, nelle diocesi, nelle parrocchie, nelle comunità religiose e negli altri centri di vita cristiana e di apostolato, come anche nelle Chiese finora da noi separate, i vincoli della fede e della carità nel Sangue di Cristo (cf. Col 1, 20). La Pentecoste della grazia potrà così diventare anche la Pentecoste della nuova fraternità.

Questo è lo spirito che Noi speriamo di veder fiorire in tutta la celebrazione dell'Anno Santo ».

(Ex Epistola Summi Pontificis Pauli VI ad Card. M. de Furstenberg, Præsidentem Consilii primarii Anno Sancto celebrando, de 31 maii 1973).

I

DE CELEBRATIONE PASCHATIS
ANNI SANCTI

Annualis celebratio mysterii paschalis Christi mortui et resurrecti est anni liturgici culmen.

Etsi triduum paschale sit eius centrum, tamen ipsa enodatur per quinquaginta temporis paschalis dies et aperitur tempore quadragesimali, quod est peculiare momentum *reconciliationis* cum Deo et fratribus.

Quare tredecim hebdomadae, quae a die Cinerum usque ad Pentecosten enodantur singularem praebent occasionem ad Anni Sancti celebrationem instituendam.

Quae celebratio convenienti actione liturgica constabit tum in unaquaque die dominica cum in diebus determinatis pro unaquaque hebdomada ac dispositis perdurante toto quadragesimali ac paschali tempore, exceptis diebus dominicis.

I. DE CELEBRATIONE DIERUM DOMINICARUM
TEMPORE QUADRAGESIMAE ET PASCHAE

A. VIGILIA DIEI DOMINICAE

Perplures monasticae ac religiosae communitates antiquam Ecclesiae consuetudinem adhuc tenent celebrandi videlicet sollemniter vigiliam diei dominici, tum praestantiorum amplitudinem praebendo primis vespere dierum dominicarum, cum protrahendo officium nocturnum.

Ut facilius reddatur huiusmodi celebratio Liturgia Horarum proponit « vigiliam dominicalem protractam » quae terminari potest lectione et narrationibus evangelicis resurrectionis Domini.

Inter vero dominicales vigiliis duae praeminentem momentum habent: « vigilia paschalis », quae est « mater omnium sanctarum vigiliarum » iuxta sancti Augustini dictum, atque « vigilia Pentecostes », pro qua Missale Romanum missam propriam habet atque lectionum ditiores delectum.

Auspiciandum est christianas communitates, id est religiosae communitates et omnes ceteros orantes, quatenus possint, niti ut quadragesimali et paschali tempore huius anni crebriores fundant orationes vigiliis dominicalibus, ita ut perspiciant peculiare momentum orationis nocturnae, cuius exemplum praeclarum nobis reliquit Christus Dominus, quaeque singularis paenitentialis oratio habetur, cum impensior fiat silentio quo circumfertur et quodammodo plena secundi adventus Christi spe: « Ecce sponsus venit, exite obviam ei » (*Mt* 25, 6).

B. CATECHESIS MISSÆ DOMINICALIS

Missæ dominicalis catechesis aucta universali oratione populum christianum apte introducere potest ad interiorem renovationem quæ Anni Sancti fructus esse debet.

1. *Tempus quadragesimale*

Lectiones dierum dominicalium temporis quadragesimalis anni 1974 (annus C) optime aptantur catechesi, de qua supra:

Duæ priores dominicæ nobis ostendunt, sicuti in unoquoque anno, Christum Dominum pugnantem adversus Satanam (*Lc* 4, 1-13) et postea splendenter in transfigurationis gloria (*Lc* 9, 28 b-36).

Sive pugna, sive gloria figura sunt vitæ christianæ.

Institui quodammodo potest secunda dominica in quadragesima festum Transfigurationis, vitæ christianæ characterem eschatologicum illustrando, uti facit S. Paulus in secunda lectione.

Christi enim transfiguratio nobis revelat metam ad quam nos omnes tendere debemus.

In *tertia dominica* seligere possumus inter duo proposita themata: vel vocatio ad conversionem, de qua loquitur Iesus in Evangelio (*Lc* 13, 1-9), vel Dei viventis revelatio, de quo in prima lectione, ubi Deus Moysi suum nomen manifestat (*Ex* 3, 1-8 a. 10; 13-15).

Cum vero vocatio ad pœnitentiam iam in feria IV Cinerum illustrata sit, cumque aliis temporibus consideranda veniet, utilius erit prioritatem Exodi textui tribuere, qui vere præcipuus est in tota revelationis historia.

Quarta dominica illustratur lectione parabolæ filii perditii (*Lc* 15, 1-3. 11-32). Edoceantur fideles circa Dei infinitam misericordiam, sincerum reditum filii prodigi (« surgam et ibo ad patrem meum »: ecce conversio), necnon mediocrem aptitudinem senioris filii.

Quintæ dominicæ epistola et evangelium nobis pandunt Iesum salvatorem. Evangelium præbet Christum adulteram dimittentem (*Io* 8, 1-11); S. Paulus in epistola (*Ph* 3, 8-14) monet nos omnes salvari per fidem in Christo Iesu et quod oportet nos ab ipso comprehendere.

Sexta dominica christianorum oculis Christum crucifixum ostendit, qui hominibus paradisi originalis ianuam aperit (*Lc* 22, 14-23. 56).

2. *Tempus paschale*

Paschale tempus incipit a « vigilia sancta », cuius celebratio hoc anno sollemnizari potest vigilia baptismali, celebrando nimirum sive adultorum sive infantium baptismata.

Quam potius hac sancta nocte Ecclesia novis ditabitur fœtibus, scilicet filiis et Dei filiabus, tam clarius signum salutis fidelibus præbebitur.

Revera, post ritus baptismalis celebrationem professio fidei a christifidelium communitate prolata singularem acquirit significationem.

Temporis paschalis catechesis fieri potest sumpto themate tum ex evangelii tum ex ceteris lectionibus dierum dominicalium.

Evangelia enim Christum nobis ostendunt resuscitatum, ceteræ lectiones præsertim mysterium Ecclesiæ.

a) Catechesis ab evangelii: Christus Salvator.

Secunda dominica: S. Ioannes refert duas apparitiones Christi Apostolis suis, sero eiusdem diei paschatis et die octavo (*Io* 20, 19-31). Catechesis urgere poterit vel in mandato Apostolis traditum: « Sicut Pater misit me, ego mitto vos », vel in dono Spiritus Sancti remittendi scilicet peccata, quod uti ministerium Apostolis confertur.

Tertia dominica: S. Ioannes narrat Iesu apparitionem discipulis penes lacum Genezareth (*Io* 21, 1-19).

Illustrari poterit cura quam præbent evangelia in describendis prandiis a discipulis sumptis una cum Resuscitato. Horum conviviorum lætitia gaudium suum transmisit « Cenæ Domini », cum ista facta sit « Eucharistia ».

Quarta dominica est dies boni Pastoris (*Io* 10, 27-30). Parabola, quæ concludit caput decimum evangelii s. Ioannis, vere profundissimam habet significationem: Iesus resuscitatus ac Deus, Pastor Israelis, Unus et idem sunt.

Iesus resuscitatus factus est fons vitæ æternæ ipsius morte ac resurrectione.

Quinta dominica: Iesus nobis tradit mandatum novum: Diligite alterutrum, sicut ego dilexi vos (*Io* 15, 1-8). Amor, quo diligere debemus fratres nostros, non est sola philanthropia: est e contra communicatio cum amore quo Christus illos diligit, vel revelatio huiusmodi dilectionis.

Sexta dominica: Iesus promittit discipulis quod iterum veniet cum Patre et mansionem faciet apud illum qui eum diligit et simul Spiritus Sancti adventum promittit (*Io* 14, 23-29).

Hic revera illustratur mensura vitæ spiritalis christianæ, quæ tam frequenter obliviscitur, habitatio nimirum Trium Divinarum Personarum in eo qui Spiritu Sancto vivit.

Vita etenim christiana minime est habenda tantum humanitus etsi impense; ipsa pertinet ad alium ordinem: est vita in Spiritu Sancto.

Ascensio: tradita a s. Luca (24, 46-53) præbetur uti gaudii fons et operum gratiæ pro Christi discipulis: tempus enim novum aperit, *missionem nimirum et nuntium conversionis pro omnibus hominibus*.

Septima dominica participes nos facit orationis Christi pro unitate omnium qui credunt in eum (*Io* 17, 20-26). Quæ unitas signum credibilitatis esse debet, ut homines recipere possint salutis nuntium.

Dominica Pentecostes: S. Ioannes memorat promissum Spiritus Sancti redditum, uti « fons aquæ vivæ salientis e corde Christi » (Missa vespertina, *Io* 7, 37-39) atque donum Spiritus ad remittenda peccata vespere diei Paschatis concessum (*Io* 20, 19-23).

b) Catechesis ex Actibus Apostolorum et Apocalypsi: Ecclesia, salutis nuntius.

Secunda dominica: Ecclesia, post Pentecosten, apparet plena Spiritu Sancto; proclamat Christum Dominum omnibus hominibus; fides diffunditur, cum discipulorum communitas maximum ostendat signum, quod eam conformem reddit Domini mandato: omnes enim credentes unanimes sunt et uno corde vivunt (*Act* 5, 12-16); recoli possunt etiam textus comparati annorum A et B.

Tertia dominica: Apostoli « testes sunt cum Spiritu Sancto » quod Iesus factus est a Deo « Primatum tenens, Salvator ». Ipsi vero parati sunt contumeliam pati, dummodo evangelium proclament, cum « Deo oportet obedire priusquam hominibus » (*Act* 5, 27 b-32. 40 b-41).

Quarta dominica: S. Petrus iterum proclamat quod « Deus Christum crucifixum Dominum fecit » et vocat homines ad sese convertendos, ut Deum petant in fide, ita ut habeant remissionem peccatorum et donum Spiritus Sancti (*Act* 2, 14 a. 36-41): fides in Christum resuscitatum, profunda conversio, intima mutatio doni Spiritus Sancti gratia, hoc est iter conversionis ad Christum.

Quinta dominica: uti antea, s. Ioannes in Apocalypsi dirigit oculos nostros versus Ierusalem novam, « habitationem Dei inter homines, caelestem Ecclesiam » ubi amplius non erit mors (*Ap* 21, 1-5 a).

Hæc visio minime intendit nos avertere a difficultatibus huius mundi sed nobis ostendit metam itineris terreni et simul nobis recolat quod invisibilia constituunt veram vitam.

Sexta dominica: Concilium Ierusalem, cui se referunt Actus Apostolorum (15, 1-2. 22-29), aperte decernit quod Christi Ecclesia minime tantum Iudæis, sed omnibus hominibus patet: nemo excluditur a novo Dei Populo, sive ob genus sive ob pellis colorem.

Quicumque credit in Iesum Christum partem habet in Ecclesia.

Ascensio Domini: in narratione novissimæ Iesus apparitionis suis Apostolis (*Act* 1, 1-11) conicitur vinculum quod exstat inter fidem in Christo Iesu, donum Spiritus Sancti atque testimonium quod christiani reddere debent propriæ fidei sub impulsu Spiritus, qui in eis vivit.

Septima dominica: narratio martyrii s. Stephani (*Act* 7, 55-60) complectitur totam institutionem traditam tempore paschali ab Actibus Apostolorum et Apocalypsi. Christifidelis, « plenus Spiritu Sancto », debet in semetipso passionem Christi portare, eiusque resurrectionis testimonium reddere, atque iter facere fixis oculis in invisibilem, Christum nempe qui vivit in gloria Patris.

Dies Pentecostes: Unaquæque ex quatuor lectionibus missæ vespertinæ selectis e Veteri Testamento illustrat unam e præcipuis rationibus diei Pentecostes. Opportunum forsitan erit sistere in prima lectione, quæ tradit historiam constructionis turris in Babel (*Gen* 11, 1-9). Ecclesia, plena Spiritu Sancto, est nova immo anti-Babel turris, cum ipsa congreget omnes homines.

In Missa diei, narratio descensus Spiritus Sancti supra primos discipulos Iesu Ecclesiæ universalitatem manifestat (*Act* 2, 1-11), dum epistola præbet in diversimoda activitate penes Ecclesiam, exemplar operositatis Unius Spiritus (*1 Cor* 12, 3b-7. 12-13).

II. DE CELEBRATIONIBUS INFRA HEBDOMADAM

Dum catechesis Missarum dierum dominicarum temporibus Quadragesimæ et Paschæ permittit ut populus christianus Anni Sancti præcipuas rationes attingat, oportet ut fideles quamquam propriam partem afferant, præter participationem ad missam dominicalem. Quapropter proponuntur coadunationes pro unaquaque hebdomada.

Tempore quadragesimali propositæ coadunationes infra hebdomadam finem habent celebrandi *reconciliationem uniuscuiusque baptizati cum Deo et fratribus*. Tempore autem paschali deteguntur *exigentia vitæ in Ecclesia sub ductu Spiritus*.

A. DE HEBDOMADIBUS TEMPORIS QUADRAGESIMÆ

Quadragesima anni 1974 coincidit cum promulgatione Ordinis Pænitentia instaurati, cuius applicatio constituere potest peculiare elementum præparationis ad celebrationem paschatis hoc Anno Sancto.

1. De novi Ordinis indicationibus

Post Baptismum, Pænitentia est sacramentum reconciliationis peccatoris cum Deo et fratribus, at reconciliatio cum Deo habetur reconciliatione cum Ecclesia. Liturgia insistit huic præcipuo aspectui, qui extollitur tum in reconciliatione unius peccatoris, cum in celebrationibus pænentialibus communitariis.

Unoquoque anno, cum celebretur mors et resurrectio Christi, christianus invitatur ut reconcilietur Deo (*2 Cor* 5, 20).

Opportunum ducitur ut se disponat ad reconciliationem una simul cum suis fratribus uno eodemque itinere.

Quapropter fratrum communitas certior esse debet invitationis, quæ ei proponitur. Etsi bonum sit quod præparatio ad reconciliationem influxum habeat in uniuscuiusque vita, tamen opportunum ducitur ut sit etiam obiectum celebrationum liturgicarum distributarum perdurante toto tempore quadragesimali, ita ut christifideles recipiant simul Christi invitationem ad conversionem et simul implorent Christi veniam et donum Spiritus Sancti.

Ordo Pænitentia proponit, præter liturgiam cinerum initio Quadragesimæ, duas celebrationes pænientiales perdurante eodem tempore.

2. De celebrationibus tempore Quadragesimæ

Adsunt tres celebrationes pænientiales, quæ constituunt præcipuas coadunationes hebdomadarum temporis quadragesimalis.

Infra unamquamque earum inseri potest quædam ex celebrationibus propositis pro Anni Sancti hebdomada reconciliationis.

Adhiberi potest schema, quod sequitur:

Feria IV Cinerum: celebratio pænitentialis, iuxta Missale Romanum.

Prima hebdomada: expectatio Regni; cf. primam celebrationem Anni Sancti hebdomadæ reconciliationis.

Tertia hebdomada: secunda celebratio pænitentialis: *Pænitentia ad roborandam vel restaurandam gratiam baptismatis* (cf. *Ordo Pænitentia*).

Quarta hebdomada: Pænitemini et credite; cf. tertiam celebrationem Anni Sancti hebdomadæ reconciliationis.

Potest etiam haberi uti obiectum huius cœtus *oratio pro cathecumenis* (cum lectione cuiusdam ex præcipuis pericopis Evangelii Ioannis, v. gr. de Samaritana, de cæco nato, de Lazaro), vel instituere celebrationem magis popularem cum exercitio *Viæ Crucis*.

Quinta hebdomada: tertia celebratio pænitentialis: *Pænitentia ad præparationem plenioris participationis in mysterio paschali Christi pro mundi salute* (cf. *Ordo Pænitentia*).

Sexta hebdomada habetur celebratio tridui paschalis.

B. DE HEBDOMADIBUS TEMPORIS PASCHALIS

Celebrationes infra hebdomadas perdurante tempore paschali fidelium communitates adiuuvabunt, ut ipsæ certiores fiant de suis officiis sive erga proprios sodales, sive erga hominum universitatem, iuxta proposita, quæ constituunt fines Anni Sancti celebrationum.

Prima hebdomada: Pascha ægrotantium et infirmorum.

Gestentur ad ecclesiam omnes qui traici possunt et cum eis Eucharistia celebretur inserendo, si circumstantiæ hoc suadent, celebrationem communitariam Unionis infirmorum. Instituatur ægrotantium totius parœciæ visitatio: eisque afferatur Eucharistia, cum ipsis preces fundantur, dona eis offerantur.

Secunda hebdomada: de oratione christianorum.

Institui possunt, iuxta modalitates vere flexibiles, orationis conventus pro unoquoque fidelium ordine (propriis diebus, si casus ferat), recursum faciendo ad diversitatem sive locorum, sive mediorum expressionis, quibus uti possit. Peculiaris habeatur cura pro oratione iuvenum.

Tertia hebdomada: domus christiana, « Ecclesia domestica ».

Familia christiana, quæ est cellula Ecclesiæ localis, easdem possidere debet notas ac Ecclesia universalis, unitatem scilicet, sanctitatem, promptitudinem erga omnes etsi semper radicata in eadem fide recepta ab Apostolis. Celebratio, quæ contineat visibilem gestum renovationis promissionum alterutrius coniugis, earum vividiorum conscientiam in fidelibus excitabit.

Quarta hebdomada: diœcesanæ ecclesiæ detectio ope peregrinationis.

Ecclesia terrestris est in via. Quapropter huius dimensionis ecclesiæ diœcesanæ detectio optime fieri potest peregrinatione, duce episcopo vel eius delegato.

Peregrinatio metam habeat ecclesiam cathedralem vel quemdam sacrum locum, qui fidelium devotioni carus sit.

Opportunum videtur quod non solum adsit celebratio sed etiam iter, præsertim pro iuvenibus: « La marche n'est pas seulement une victoire sur le temps, elle est aussi une libération des sollicitudes du monde ».¹

Quinta hebdomada: de actione missionali.

Huius hebdomadæ celebratio adiuvare debet christifideles ad detegendum proprium officium missionarium relate ad eos cum quibus consuetudinem habent cotidianam et quidem relate ad eos intra quos vitam degunt, necnon circa institutiones quæ vitam professionum, vel socialem vel politicam attingunt.

Debet insuper eos urgere quoad officia cuicumque christiano pertinentia, scilicet totius mundi evangelizationem.

Sexta hebdomada: dies Ascensionis.

Ubi sollemnitatis Ascensionis celebratur die dominica, potest thema propositum pro hebdomada septima dividi in duas partes, et institui quædam celebratio ecumenica.

Septima hebdomada: Ecclesia adunata in Spiritu Sancto.

Cf. septimam celebrationem propositam pro Anni Sancti hebdomada reconciliationis.

Si celebratio fit feria sexta, scilicet die 31 maii 1974, in festivitate Visitationis B. M. V., urgeri potest consideratio fidelium supra Mariam, Matrem Ecclesiæ, quæ in Cenaculo orationes fundit cum Apostolis, expectantibus Spiritus Sancti adventum (cf. *Missale Romanum*, p. 675 et Missa « de sancta Maria Ecclesiæ matre », infra p. 379).

¹ L. ZANDER, *Le Pèlerinage*, in *La Maison-Dieu* 43 (1955), p. 98.

Die 26 septembris 1973, Rev. mus Ioseph Pascher, professor emeritus Universitatis Monacensis, qui fuit Consultor « Consilii ad exsequendam Constitutionem de sacra liturgia » et Coetum a studiis « de psalmis distribuendis » moderavit, octogesimum ætatis suæ annum explevit. Una cum omnibus sacrae Liturgiæ cultoribus fervida vota ominaque ex corde pandimus.

II

HEBDOMADA RECONCILIATIONIS

PRÆNOTANDA

1. Hebdomada reconciliationis *iter* est, quod Verbo Dei nititur et ad sacramentum reconciliationis, seu *Pœnitentiam*, et unitatis, seu *Eucharistiam*, tendit; ad recolendam historiam salutis impellit, sic ut annus liturgicus præbet, quæque in mysterio paschali perficitur.

En præcipua hebdomadæ lineamenta: ¹

Dies dominica vel feria II	Spes mundi et regnum Dei.
Feria II vel III	Verbum caro.
Feria III vel IV	<i>Pœnitementi et credite.</i>
Feria IV vel V	Per mortem ad vitam.
Feria V vel VI	<i>Celebratio reconciliationis.</i>
Feria VI vel sabbatum	Ecclesia in Spiritu adunata.
Sabbatum vel dies dominica	<i>Mysterium unitatis.</i>

2. Hebdomada reconciliationis, quin stricta septem dierum successio, tempus quoddam potius habeatur, quo fideles ad conversionem invitantur, his præsertim adhibitis subsidiis: peculiari auditione Verbi Dei, per Sacræ Scripturæ lectionem vel per sacros sermones traditi; impensioribus quam haberi soleant factis Deo precibus; ritibus pœnitentialibus et eucharisticis. Per septem igitur dies vel per amplius temporis spatium hebdomada explicari potest, aut, si res ferat, diebus imminutis.

Primarii, ad quos fideles tendant fines, ii considerantur qui ad dies III, V et VII pertinent. Primarii profecto fines apti videntur ut satis abunde christifideles adducantur ad persentiendum Anni Sancti sensum eoque fruendum.

3. Varii possunt esse celebrationum modi et formæ, id est: Missæ sacrificium, alicuius sacramenti administratio, Verbi Dei celebratio, vigilia in orando producta.

Pro hebdomadæ celebratione complures suadentur modi, peculiaribus exhibitis textibus liturgicis, atque variæ rituum expressiones. In quibus tamen hæ exstent præcipuæ partes:

- a) Verbi Dei proclamatio,
- b) preces communes et cantus,
- c) ritus, signa, symbolici gestus.

4. Propositi textus e libris liturgicis, ut nunc prostant, fere omnes excerpti sunt, vimque maximam habent ad thema intellegendum. Alii tamen seligi possunt, singulis communitatibus aptiores.

¹ Dies hebdomadæ ita indicantur ut semper vel initio vel in fine celebratio fiat die dominica.

Item textus, cuidam celebrationi agendæ destinati, ad aliam transferri possunt, dummodo idonei sint.

Ad cantus quod attinet, vel ex usitato latino repertorio deligi, vel ii, qui Ecclesiarum particularium proprii sunt, adhiberi possunt.

Quædam factæ sunt pastoralis generis declarationes ad thematis expositionem eiusdemque explicationem et intelligentiam, locorum scilicet rerumque adiunctis aptandæ.

Itaque pro unoquoque gressu Hebdomadæ reconciliationis, præbentur:

- 1) celebrationis formæ;
- 2) elementa pro celebrationibus, scilicet orationes, lectiones, cantus;
- 3) indicationes pastorales.

5. In eligendis temporibus et modis celebrationis ratio habeatur ad consuetudines locorum proprias.

Sacra in primis itinera ad cathedrale diœcesis templum et ad sanctuaria, quæ forte in regione exstent, magnopere considerentur.

6. *Hebdomada* ut exemplar proponitur Conferentiis Episcopalibus, quæ sane studebunt ut, si oportuerit, aptius illam disponant sicque dispositam nationis suæ Ecclesiis utilius præbeant. Quare consulant præsertim ut perspicuis verbis eos titulos exprimant, qui unicuique gressui consentanei sunt.

7. Examen condicionis singularum Ecclesiarum atque aptiora inibi ineunda pastoralia incepta, id sane efficient, ut huiusmodi « salutis iter » non exteriores tantum ac populares cæremonias attingat, cuiusque loci proprias, verum etiam ut ad christianorum vitam vere ac stabiliter renovandam conducatur.

« Il termine riconciliazione richiama il concetto opposto di rottura. Quale rottura dovremmo aggiustare per raggiungere quella riconciliazione, ch'è condizione dell'auspicato rinnovamento giubilare? Quale rottura? Ma non basta forse porre questa parola programmatica di riconciliazione per accorgerci che la nostra vita è turbata da troppe rotture, da troppe disarmonie, da troppi disordini per poter godere dei doni della vita personale e collettiva secondo la loro ideale finalità? »

Abbiamo innanzi tutto bisogno di ristabilire rapporti autentici, vitali e felici con Dio, d'essere riconciliati, nell'umiltà e nell'amore, con Lui, affinché da questa prima, costituzionale armonia tutto il mondo della nostra esperienza esprima una esigenza ed acquisti una virtù di riconciliazione, nella carità e nella giustizia con gli uomini, ai quali subito, riconosciamo il titolo innovatore di fratelli ».

(Ex Allocutione Summi Pontificis Pauli VI in Audientia generali diei 9 maii 1973 in qua celebrationem Anni Sancti primo nuntiavit).

CONSPECTUS GENERALIS HEBDOMADÆ RECONCILIATIONIS

THEMA	CONTEXTUS LIT.	FORMÆ CELEBRAT.	RITUS	INDIC. PASTORALES
I Spes mundi et Regnum Dei	Adventus	Verbi Dei celebratio Missa	Vigilia nocturna Orationis « Pater » consideratio	Salus pauperibus nuntiat Hodiernæ mundi expectationes
II Verbum caro	Nativitas-Epiphanía	Laus vespéralis Celebratio Verbi Missa	Inthronisatio S. Scripturæ Veneratio Iconis BMV	Manifestationes Spiritus
III « Pœnitementini et credite »	Quadragesima	Vocatio ad conversionem (Missa)	Ieiunium - elemosynarium Impositio cinerum	Divisiones in mundo Conversio iuxta Lc 3, 11-14
IV Per mortem ad vitam	Triduum paschale Baptismus	Missa Revocatio Baptismi	Professio fidei Processio ad baptisterium Aspersio aquæ Via crucis	Exigentia vitæ christianæ Sollicitudo pro infirmis
V Celebratio reconciliationis	Sacramentum Pœnitentiæ	Celebratio pœnitentialis Sacramentum Pœnitentiæ	Actus pœnitentiales Confessio peccatorum Examen conscientia	Sensus conversionis Sensus peccati Misericordia Dei
VI Ecclesia in Spiritu adunata	Pentecostes	Celebratio vigiliaris Officium lectionis (Missa)	Vigilia Peregrinatio Invocatio Sanctorum	Ecclesia localis et universalis Spiritus Sanctus, vinculum unitatis
VII Mysterium unitatis	Eucharistia	Missa	Cena Domini, sacrificium laudis et communionis	Eucharistia, centrum vitæ Ecclesiæ, vinculum caritatis

Quando Missa inter uncas indicatur, hæc proponitur pro iis casibus in quibus alia celebratio peragi non potest.

I gressus: dominica vel feria II

SPES MUNDI ET REGNUM DEI .

Homo singularis et cum societate coniunctus ante Deum, eius creatorem et Dominum.

Homini quærenti Deus salutem offert, eundem ad regnum suum ingrediendum vocans eumque alliciens ut operam ferat ad eius ædificationem.

Universa creatio totaque humana historia significationem sensumque obtinent si ad adventum Regni Dei contendunt, qui « cælos novos et terram novam » constituet, in quibus iustitia regnabit.

Contextus liturgicus argumenti proprius est tempus Adventus.

I. CELEBRATIONIS FORMÆ

Circumstantiis personibusque præsentibus perspectis, quoad argumentum propositum variæ ordinari possunt celebrationes, quarum trium formæ indicantur. Argumento tamen considerato, forsitan præferenda esset Verbi Dei celebratio iuxta formas primo vel secundo loco notatas.

1. Verbi Dei celebratio.

Ea structura usurpabitur quæ in Liturgia Verbi in Missa adhibetur, in eaque comprehenduntur:

ritus initiales: cantus, admonitio, oratio,

lectio (vel lectiones) homilia, silentium meditationis, cantus (vel oratio),

oratio universalis intercessionis et gratiarum actionis.

2. Celebratio circa petitiones orationis dominicæ « Pater noster ».

Unaquæque orationis dominicæ « Pater noster » petitio per brevem sacrae Scripturæ textum illustratur, quem sequuntur:

brevis explanatio vel tempus meditationis,

strophæ cuiusdam cantus,

una vel plures orationis intentiones.

Omnia concluduntur per cantum orationis « Pater noster » in communi.

3. Missa.

II. ELEMENTA PRO CELEBRATIONIBUS

Verbi Dei celebratio

a) Cantus: *Rorate, cæli, desuper* vel alii huic similes.

b) Lectiones:

Is 35, 1-10: «Deus ipse veniet et salvabit vos».

Mc 13, 35-37: «Videte, vigilate et orate».

Lc 12, 32-48: «Complacuit Patri dare vobis Regnum».

Cf. etiam lectiones Missæ.

c) Oratio (cf. Missam).

Celebratio circa petitiones orationis dominicæ «Pater noster»

Populo congregato, cantus canitur.

Monitio:

Ubi venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum, factum ex muliere, factum sub lege, ut adoptionem filiorum reciperemus. Quoniam autem sumus filii, nisi Deus Spiritum Filii sui in corda nostra clamantem: «*Abba, Pater*» (cf. *Gal* 4, 4-6).

In Spiritu ergo Filii primogeniti inter fratres, corda et voces nostras fidenter ad Patrem nostrum qui est in cælis erigamus.

1. Pater noster, qui es in cælis (*omnes repetunt*).

Brevis lectio: Mt 23, 8-9; vel: Rom 8, 14-16. 26-27.

Tempus silentii pro meditatione

Oratio: MR, Coll. dom. XIX per annum.

2. Pater noster, sanctificetur nomen tuum (*omnes repetunt*).

Brevis lectio: Io 16, 6. 11b. 25b-26.

Tempus silentii pro meditatione

Oratio: LH, Psalterium, Hebd. IV, f. IV ad Vesp.

3. Pater noster, advénia Regnum tuum (*omnes repetunt*).

Brevis lectio: Mt 6, 31-32.

Tempus silentii pro meditatione

Oratio: MR, Coll. f. II heb. V Quadrag.

MR = *Missale Romanum*, ed. 1970.

LH = *Liturgia Horarum*, ed. 1971-1972.

4. Pater noster, fiat volúntas tua, sicut in cælo et in terra (*omnes repetunt*).

Brevis lectio: Mt 7, 21; Io 6, 38.

Tempus silentii pro meditatione .

Oratio: MR, Orationes super populum, n. 5.

5. Pater noster, da nobis hódie panem nostrum cotidiánum (*omnes repetunt*).

Brevis lectio: Mt 7, 7-9, 11.

Tempus silentii pro meditatione

Oratio: LH, Psalt., Hebd. IV, f. IV ad Vesp.

6. Pater noster, dimítte nobis débíta nostra, sicut et nos dimíttimus debítis nostris (*omnes repetunt*).

Brevis lectio: Mc 11, 25; Mt 6, 14-15.

Tempus silentii pro meditatione

Oratio: Ordo Pæn., n. 211.

Deus et Pater noster,
tu remísisti peccáta nostra et pacem tuam dedísti nobis;
fac ut semper ínvicem offensiónes remittámus,
et pacem simul in mundo faciámus.
Per Christum.

7. Pater noster, ne nos indúcas in tentatiónem (*omnes repetunt*).

Brevis lectio: Mc 14, 38; vel: 1 Cor 10, 13 b.

Tempus silentii pro meditatione

Oratio: MR, Orationes super populum, n. 21.

8. Pater noster, líbera nos a malo (*omnes repetunt*).

Brevis lectio: Io 17, 14-17.

Tempus silentii pro meditatione

Oratio: MR, Orationes super populum, n. 12.

Brevis monitio. Cantus totius orationis dominicæ « Pater noster » et dimissio.

Missa

Ant. ad introitum: Phil 4, 4. 5.

Collecta (MR, ex orationibus post V et IV lectionem
Vigiliæ paschalis, p. 278, nn. 28-27)

Omnípotens sempitérne Deus,
spes única mundi,
múltiplica quod patrum fidei spopondísti,
ut quod prióres sancti non dubitavérunt futúrum,
Ecclésia tam magna ex parte iam cognóscat implétum.
Per Dóminum.

Lectio prima: Lam 3, 17-26: « Spes in Deo ».

Psalmus resp.: Ps 24, 4 bc-5 ab. 8-9 et 14 (r.: 1 b):

r. Ad te, Dómine, levávi ánimam meam.

Lectio secunda: Rom 18-39: « Spes creationis et filiorum Dei ».

Allelúia Lc 21, 28

r. Allelúia. Respícite et leváte cápita vestra,
quóniam appropínquat redémptio vestra. r. Allelúia.

Evangelium: Mt 24, 37-44: « Vigilate, ut sitis parati ».

Super oblata: MR, die 20 decembris, p. 145.

Præfatio: MR, De Adventu I, p. 393; vel: MR, De dominicis per annum VI, p. 417.

Ant. ad communionem: Tit 2, 12-13.

Post communionem: MR, die 17 decembris, p. 142.

III. INDICATIONES PASTORALES

Ad argumentum intellegendum altiusque perscrutandum quæ sequuntur
expendi possunt:

Œconomía biblica salutis.

Peccatum et salutis nuntius.

Salus pauperibus nuntiata.

Actuales liberationis in mundo exspectationes, præ oculis habita historia
salutis.

II gressus: feria II vel III

VERBUM CARO

Manifestationes Dei ad hominem.

Multifariam multisque modis olim loquens in Prophetis, novissimis diebus Deus in Filio suo locutus est qui Verbum caro factum, in omnibus nobis similis apparuit, absque peccato.

Dei Verbum, per quod omnia facta sunt, præsens perseverat et agit in mundo, in Ecclesia præsertim et in sacra Liturgia.

Contextus liturgicus in quo hæc omnia palam proferuntur est tempus Nativitatis-Ephiphaniæ, tempus quidem præcipuum « manifestationis » Dei in Christo.

I. CELEBRATIONIS FORMÆ

Argumento proposito attento, maxime conveniret:

a) processionem ordinare in qua peculiari veneratione fideles Sacras Scripturas prosequi possent, in quibus Christus præsens adest ac sese manifestat, siquidem ipse loquitur dum eadem in Ecclesia leguntur (cf. *Sacros. Conc.*, 7). In loco excelso exponi possent initio celebrationis vel ante Liturgiam Verbi.

b) Fidelium venerationi exponere iconem Virginis Mariæ, Matris Dei. Ipsa etenim ea est quæ Dei verbo credidit illudque in se recepit ut idem mundo daret, fidei exemplar et credentium mater ideo effecta.

Omnes inter celebrationes præferenda videtur peculiaris Liturgia Vesperarum, in qua inserenda esset Verbi Dei proclamatio et laus seu canticum ad Beatæ Mariæ Virginis laudem.

Si autem alicubi Laudes matutinæ loco Vesperarum celebrandæ opportuniore viderentur, perficiantur ad exemplar schematis Vesperarum, peculiaribus assumptis psalmis, antiphonis et lectionibus.

1. Vesperæ.**2. Celebratio Verbi Dei.**

Ritus initiales: cantus, admonitio, oratio.

Lectio (vel lectiones), homilia, silentium meditationis, cantus (vel oratio).

Oratio universalis intercessionis et gratiarum actionis.

3. Missa.

II. ELEMENTA PRO CELEBRATIONIBUS

Vesperæ

Introductio.

Hymnus: Christe, Redemptor omnium (LH I, 313)

Psalmodia

Ant. 1. Ante luciferum génitus et ante sæcula,
Dóminus Salvátor noster in hoc mundo apparuit.

Ps 109 = LH I, 463.

Ant. 2. Rex pacíficus magnificátus est,
cuius vultum desiderat univérsa terra.

Ps 112 = LH I, 319.

Ant. 3. Mystérium, quod absconditum fuit a sæculis
et generatiónibus, nunc manifestátum est.

Cant. 1 Tim 3, 16 = LH I, 447.

Lectio brevis: 2 Tim 1, 9-10, vel: Tit 3, 4-5, vel: Is 61, 1-2 a.

Responsorium breve: LH I, 416.

Ad Magnificat ant.: LH I, 416.

Preces: LH I, 422-423.

Oratio: LH I, 423, vel MR, p. 674.

Missa

· Ant. ad introitum: MR, feria II temporis Nativitatis, p. 170.

Collecta (MR, die 20 decembris, p. 145, una cum
feria II temporis Nativitatis, p. 175)

Deus, cuius ineffábile Verbum,
Angelo nuntiánte, Virgo immaculáta suscepit
et, domus divinitátis effécta, Sancti Spíritus luce replétur,
præsta, quæsumus,
ut Salvatóris mundi manifestáta humanitas,
méntibus nostris revelétur semper et crescat.
Per Dóminum.

Lectio prima: Is 9, 2-4. 6-7: « Filius datus est nobis ».

Psalmus resp.: Ps 97, 1. 2-3 ab. 3 cd-4. 5-6 (R.: 3 c).

R. Vidérunt omnes términi terræ salutáre Dei nostrí.

Lectio secunda: 1 Io 1, 1-4: « Quod vidimus, annuntiamus vobis ».

Alleluia

Lc 2, 14

R. Allelúia. γ. Glória in altíssimis Deo

et in terra pax homínibus bonæ voluntátis. R. Allelúia.

Evangelium: Lc 2, 1-14: « Evangelizo vobis gaudium magnum ».

Super oblata (MR, in Nativitate Domini, ad Missam in die, p. 157
et ad Missam in aurora, p. 156)

Oblátio tibi sit, Dómine, hodiérnæ celebratiónis accépta,
ut, sicut homo génitus idem præfúlsit et Deus,
sic nobis hæc terréna substántia cónferat
quod divínium est.

Per Christum.

Præfatio: MR, de Epiphania Domini, p. 398.

Ant. ad communionem: Lc 2, 32.

Post communionem:

(cf. MR, in Nativitate Domini, ad Missam in die, p. 157).

Præsta, miséricors Deus, ut natus homo Salvátor mundi,
sicut divínæ nobis generatiónis est auctor,
ita et immortalitátis sit ipse largítor.
Quí vivit.

III. INDICATIONES PASTORALES

Opportunum esset, testimoniis adhibitis, percipere et offerre actuales Spiritus in mundo manifestationes.

Signa quædam actionis Spiritus in mundo hodierno possent videri, v. gr., in nova patefactione Verbi Dei et sacræ Liturgiæ, in sensu Ecclesiæ quatenus est communitas orationis et vitæ, in desiderio universali (etiam in sinu Ecclesiæ: cf. motus œcumenicus) pacis et unitatis, in visione Mariæ Virginis ut est imago Ecclesiæ.

III gressus: feria III vel IV

PÆNITEMINI ET CREDITE

Vocatio ad conversionem veniæ nuntium.

Vocatio ad conversionem, sæpe per prophetas iterata, corda hominum ad adventum Regni Dei præparavit in Ioannis Baptistæ prædicatione (Mc 1, 4). Christus non solum homines ad pænitentiam et ad reditum ad Deum adhortatus est, sed et peccatores magna misericordia excepit eosque Patri reconciliavit.

Via pænitiæ ex duplici aperitur consideratione: immensæ Dei misericordiæ ad veniam concedendam semper parati, et propriæ hominis peccatoris condicionis. Unde duplex exsurgit « confessio »:

confessio Dei, misericordiæ Patris,

confessio hominis qui sese peccatorem agnoscit.

Contextus liturgicus proprius est tempus Quadragesimæ.

I. CELEBRATIONIS FORMÆ

Ut celebratio effectum in vita fidelium obtineat, ut signum voluntatis conversionis et pænitiæ suggeri posset ieiunium: quod ex non sumpto cibo expensum non est verti potest in oblationem pro necessitatibus pauperum et Ecclesiæ. Induci posset et ritus impositionis cinerum.

1. Vocatio ad conversionem per peculiarem Verbi Dei celebrationem vel aliquam formam traditionalem prædicationis. Quolibet in casu quæ sequuntur haberi oporteret:

ritus initiales - *lectio sacræ Scripturæ* - prædicatio - tempus silentii
pro meditatione - « *confessio* » divisionum in mundo existentium
(per testimonia, cantus, etc.).

litanæ supplicationis
oratio confessionis misericordiæ Dei

3. Missa.

II. ELEMENTA PRO CELEBRATIONIBUS

a) Cantus:

Confessio misericordiæ Dei: Ps 102, 1-4, 1-8 cum R. Misericórdias Dómini ab ætérno et usque in ætérnum super tíméntes eum.

Confessio hominis peccatoris: Ps 50 cum R. Emendémus in mélius.
(MR, feria IV Cinerum, p. 180)

b) Lectiones:

Amos 5, 4.14-15. 21-24 « Quærite bonum, ut vivatis ».

Is 55, 6-9 « Quærite Dominum, dum inveniri potest ».

Act 3, 3-15. 17-19 « Pænitemini et convertimini ».

1 Io 2, 1-5 « Ipse est propitiatio pro peccatis nostris ».

Mt 3, 1-12 « Pænitentiam agite ».

Lc 15, 1-7 « Inveni ovem meam quæ perierat ».

Lc 15, 1-3. 11-32 « Pater peccavi ».

c) Oratio (cf. *Ordo Pænitentiae* et orationes MR tempore Quadragessimæ).

III. INDICATIONES PASTORALES

Præ oculis habendo quæ apud Lc 3, 11-14 proferuntur, explanetur quæ ratione in vitam concrete induci possit conversio.

Pro christifideli unica exstat divisio, quæ a peccato perficitur. Universæ aliæ divisiones religiosæ, politicæ, sociales, in Christo et per Christum superandæ sunt.

Conversio est etiam reparatio per quam Evangelium suscipitur et voluntas confirmatur serius officium credendi in vitam inducendi.

« Pertanto, Noi auspichiamo che sia riscoperto il valore delle pratiche penitenziali, come segno e via della grazia, e impegno per l'intimo rinnovamento che riceve la sua piena efficacia nel Sacramento della Penitenza, da usare e amministrare secondo le disposizioni della Chiesa, per una ripresa individuale e comunitaria del cammino sulla via della salvezza (cf. At 16, 17).

A Noi sembra che l'espressione, l'occasione e quasi la sintesi di queste pratiche, le quali avranno il loro coronamento nella celebrazione eucaristica, possa essere il Pellegrinaggio, che nella tradizione autentica dell'ascetica cristiana, è stato sempre effettuato per motivi di pietà e di espiatione ».

(Ex Epistola Summi Pontificis Pauli VI ad Card. M. de Furstenberg).

IV gressus: feria IV vel V

PER MORTEM AD VITAM

Paschale Christi mysterium scindi non potest: est transitus ad vitam gloriosam illius qui resurrexit, per passionem et mortem.

Passio Christi proinde est « Passio gloriosa ».

In Christo et cum Christo in baptismo christifidelis moritur peccato ut novam Christi vitam reapse vivat.

Contextus liturgicus qui in lucem ponit hunc eventum eumque celebrat est Paschale triduum et Baptismus.

I. CELEBRATIONIS FORMÆ

Quæ indicantur revocare peculiari ratione volunt sive renovationem Baptismatis, per quod homo transit revera de morte ad vitam, sive sacrificium eucharisticum, per quod paschale renovatur mysterium novae resurrectionis vita homini cum Christo conmortuo et concrucifixo donatur.

Tali modo extollitur:

et realitas sacramentalis mysterii paschalis Christi Iesu,
et realitas christiani qui inseritur in mortem Christi ut in ipso Resurrectionem habeat.

Triplex celebrationis forma indicatur:

1. Missa cui includitur renovatio promissarum Baptismatis ut in Vigilia Paschali.

2. Celebratio quæ centrum habet in renovatione fidei baptismalis. Quæ quidem renovatio, peragenda quodammodo iuxta ritum in Vigilia Paschali adhibitum, quæ sequuntur comprehendit:

nuntium mortis et resurrectionis Domini (cum lectione, prædicatione, cantu)

revocationem Baptismatis (cum lectione et meditatione)

professionem fidei

intercessionem et gratiarum actionem - Pater noster.

3. Via Crucis quæ concluditur per memoriam Resurrectionis Domini.

II. ELEMENTA PRO CELEBRATIONIBUS

Missa

Ant. ad introitum: MR, feria VI in Passione Domini, ant. ad adorationem sanctæ Crucis, p. 258.

Collecta (cf. MR, oratio ante communionem, p. 474, una cum collecta in dominica Paschæ, p. 291)

Dómine Iesu Christe, Fili Dei vivi,
qui, ex voluntáte Patris,
cooperánte Spíritu Sancto,
per mortem tuam mundum vivificásti,
præsta, quæsumus,
ut per innovatióem eiúsdem Spíritus
in lúmine vitæ resurgámus.
Qui vivis et regnas.

Lectiones

Lectio prima: Is 52, 13-53, 12 « Livore eius sanati sumus ».

Psalmus resp.: Ps 30, 2 et 6. 12-13. 15-16. 17 et 25 (ꝛ. 23, 46).
ꝛ. Pater, in manus tuas comméndo spíritum meum.

Lectio secunda: Heb. 4, 14-16; 5, 7-9 « Factus est omnibus causa salutis ».

Alleluia: Ap 1, 5 ab.

Evangelium: Io 20, 19-31 « Ut vitam habeatis ».

Post homiliam opportune fit renovatio fidei baptismalis (cf. infra).

Super oblata: MR, dominica in Palmis, p. 235.

Præfatio: MR, de dominicis per annum IV, p. 415.

Ant. ad communionem: MR, feria IV Hebdomadæ Sanctæ, p. 238.

Post communionem: Ap 5, 9-10.

Celebratio quæ centrum habet in renovatione fidei baptismalis.

1. Lectiones:

a) *Nuntium mysterii paschalis.*

Mc 15, 33-39; 16, 1-6 « Iesum Nazarenum quæritis crucifixum: resurrexit ».

Lc 23, 44-49; 24, 1-6a « Quid quæritis viventem cum mortuis? ».

Lc 24, 33-48 « Oportebat Christum pati et resurgere a mortuis tertia die ».

Cantus: (MR, f. VI in Passione Domini, cantus ad adorat. Crucis)
Crucem tuam adoramus, Dómine, ...

b) *Revocatio Baptismatis:*

Rom 6, 3-5 « Complantati similitudini mortis et resurrectionis eius ».

Gal 3, 26-28 « Quicumque in Christo baptizati estis, Christum induistis ».

Cantus: (1 Pt 1, 3-5; cf. Ord. Baptism. Parvul., n. 237)

2. Renovatio fidei Baptismalis:

Per paschále mystérium, fratres caríssimi,
in baptísimo concepúlti sumus cum Christo,
ut cum eo in novitáte vitæ ambulémus.
Quaprópter Christum Dóminum celebrántes
quí de morte per gloriósam passiónem transívit ad vitam,
sancti baptismatis promissiones renovémus,
quibus olím Sátanæ et opéribus eius abrenuntiávimus,
et Deo in sancta Ecclésia cathólica servíre promísimus.

Deinde fit professio fidei cantu Symboli, vel formula quæ in Missali romano indicatur pro renovatione promissionum Baptismatis in vigilia Paschali peragenda.

Cantus: ex Ord. Baptism. Parvul., n. 238.

3. Intercessionem et gratiarum actionem:

Pater, qui hóminem creásti ut tibi vivat,
¶ Tibi vívere vólumus.

Pater, qui hóminem de morte ad vitam per Fílii tui passiónem gloriósam vocásti, R.

Pater, qui in Fílio tuo vis ut vitam habeámus et abundántius habeámus, R.

Pater, qui Spíritum Sanctum nobis donásti ut ipsi obsecundántes in Iesu fílii tui nominémur et simus, R.

Pater, qui in morte Fílii tui nos mórtuos vis, ut per eius resurrectioném in novitáte vitæ ambulémus, R.

Pater, qui in Ecclésia tua per lavácrum regeneratiónis in Spíritu Sancto ad vitam novam nos vocásti ut testes resurrectionis Fílii tui simus, R.

Pater, qui in primogénito mortuórum qui resurrexit ad vitam spem nobis resurrectionis indidísti, R.

Quia nos de morte ad vitam in lúmine vultus tui vocásti,
R. Grátias, tibi, Dómine.

Quia vitam nobis in Eucharístia contínuo offers, R.

Quia ut tibi vivámus, fidem, spem et caritátem nobis donas, R.

Quia ut vita tua vivámus in Ecclésia Fílii tui nos per baptísmum duxísti, R.

Pater noster ... (*ab omnibus dicitur*).

Oratio

Dómine, Deus et Pater noster,
qui per Fílii tui Passiónem vitam nobis donásti,
tribue ut eius morti per pæniténtiam consociáti,
ipsíus étiam Resurrectionis
cum ómnibus homínibus partícipes esse valeámus.
Per Christum.

Vel:

Concéde, omnipotens et miséricors Deus,
ut Spíritu tuo moti et roboráti,
semper mortificationem Iesu
in corpore nostro circumferámus,
ut et vita eius manifestétur in nobis.
Per Christum.

Cantu apto vel benedictione et dimissione celebratio concluditur.

III. INDICATIONES PASTORALES

In lucem poni posset, præter officium quo in virtute Baptismatis et Confirmationis fidelis tenetur ad testimonium reddendum morti et resurrectioni Christi per verba et opera, in vita personali, familiari et sociali, significato tribulationum et passionum in Corpore Christi mystico.

Posset item sollicitudo communitalis christianæ urgeri pro iis omnibus qui in dolore cum Christo patiuntur.

« Per cogliere qualche cosa al problema religioso abbiamo bisogno di silenzio; di silenzio interiore, il quale reclama forse anche un po' di silenzio esteriore. Silenzio: vogliamo dire pausa di tutti i rumori, di tutte le impressioni sensibili, di tutte le voci, che l'ambiente impone alla nostra ascoltazione, e che ci rende estroffessi, ci fa sordi, mentre ci riempie di echi, d'immagini, di stimoli, che, volere o no, paralizzano la nostra libertà interiore, di pensare, di pregare. Silenzio qui non vuol dire sonno; vuol dire, nel caso nostro, un colloquio con noi stessi, una riflessione tranquilla, un atto di coscienza, un momento di solitudine personale, un tentativo di ricupero di se stessi. Diremo di più: daremo al silenzio la capacità di ascoltazione. Ascoltazione di che cosa? di chi? Non possiamo dire; ma sappiamo che l'ascoltazione spirituale lascia percepire, se Dio ce ne fa grazia, la sua voce, quella sua voce, che subito si distingue per dolcezza e per vigore, per parola sua, di Dio; il Dio, che allora, quasi per istintivo impulso, noi incominciamo dentro a chiamare, con avidità di conoscere e di capire, con angoscia e con fiducia, con insolita commozione e con invadente bontà: il Dio-Verbo, fatto maestro interiore.

Siamo condotti su questa traccia dalla stagione liturgica dell'Avvento: tacere per ascoltare; e dal pressante motivo dell'Anno Santo, che impone silenzio e preghiera e che prepara alle tante nostre moderne inquietudini la risposta di Dio, quella del suo Amore e della nostra salvezza ».

(Ex Allocutione Summi Pontificis Pauli VI in Audientia generali diei 5 dec. 1973: *L'Osservatore Romano*, 6 dicembre 1973).

V gressus: feria V vel VI

CELEBRATIO RECONCILIATIONIS

Reconciliatio hominis peccatoris cum Deo fit per Ecclesiæ, salutis sacramenti, mediationem. Non unus peccator per sua pænitentiae opera ad reconciliationem cooperatur, sed Ecclesia universa una cum illo orat, eum sustinet, pro illo veniam postulat. Homo etenim solidalis cum hominibus est in peccato et ideo etiam in suo ad Deum reditu. Quod quidem significat universam etiam christianam communitatem contendere debere ad renovationem.

Agitur hic de gressu maioris momenti in itinere reconciliationis cuius liturgicus contextus est Pænitentiae sacramentum, præcipue ut exhibetur in *Ordine Pænitentiae* mox edendo.

I. CELEBRATIONIS FORMÆ

1. Celebratio pænitentialis.

Celebratio sacramentalis Pænitentiae.

Utraque forma necessaria dicenda est ad veram reconciliationem obtinendam. Prima quidem ut conscientia ad lumen verbi Dei illuminetur et cor misericordiae Dei Patris aperiatur, ut comprehendi possint socialis peccati sensus et significatio orationis Ecclesiæ in homine cum Deo reconciliando; altera autem ad effectum reddendam sacramentaliter reconciliationem cum Deo eiusque Ecclesia.

Duo actus temporibus distinctis peragi possunt. Pariter confessio culparum et individualis absolutio haberi possunt die distincto a die quo celebratio pænitentialis agitur.

In *Ordine Pænitentiae* indicationes textuum et rubricarum proponuntur pro celebrationibus pænitentialibus et pro celebratione sacramenti Pænitentiae. Structura autem ea est, quæ sequitur: Convenit ut post ritum initii (cantum, salutationem et orationem), una vel plures lectiones e Scripturis Sacris proferantur, cantibus vel psalmis vel silentii momentis interpositis, quæ per homiliam fidelibus congregatis explicentur et applicentur.

Post homiliam et meditationem verbi Dei, expedit ut fideles uno ore et una voce orent, per precem litanicam vel alio opportuniore modo. Postremo oratio dominica semper dicatur ut Deus Pater noster « dimittat nobis debita nostra sicut et nos dimittimus debitoribus nostris ... et liberet nos a malo ». Sacerdos, sive minister qui congregationi præest, concludit cum oratione et populi dimissione.

Pro communitatibus fidelium qui tempore distincto a celebratione pænitentiali Missam celebrare cupiunt, totam diem ad pænitentiam ordinando, peculiare schema Missæ propositum est.

II. ELEMENTA PRO CELEBRATIONIBUS

a) Cantus: *Parce, Dómine.*

b) Lectiones:

Ez 18, 21-23. 30-32 « Convertimini et agite pænitentiam ».

Ps resp.: 24. R. Réspice in me, Dómine, et miserére mei.

Eph 4, 23-32 « Renovamini spiritu mentis vestræ ».

Lc 15, 11-32 « Surgam et ibo ad Patrem meum ».

c) Oratio:

(cfr. MR, dominica IV in Quadragesima, p. 208,
una cum dominica VI per annum, p. 355).

Deus, qui per Verbum tuum
humáni géneris reconciliatiónem mirabíliter operáris,
concéde fámulis tuis
ut, peccatórum remissióne consecúta,
spe, fide et caritaté fervéntes,
semper unánimi concórdia perseverént.
Per Dóminum.

III. INDICATIONES PASTORALES

Diffuse in mox edendo *Ordine Pænitentíæ* indicationes pastorales habentur, cæque respiciunt:

sensum evangelicum conversionis,
pacem a Patre in Christo et Spiritu Sancto per Ecclesiam oblatam,
significationem socialem peccati,
occursus cum miserenti Dei amore.

« Con l'Anno Santo la Chiesa, esercitando il ministero della riconciliazione (cf. 2 Cor 5, 18), offre occasioni privilegiate, richiami speciali, perché tutti coloro che saranno raggiunti dalla sua parola e, più ancora, come è nei Nostri voti e nelle Nostre preghiere più ardenti, dal tocco interno e ineffabile della grazia, abbiano a partecipare alla gioia cristiana, frutto delle virtù salvifiche del Redentore.

... le speranze che riponiamo nelle celebrazioni del prossimo Anno Santo sono, lo ripetiamo, il rinnovamento e la riconciliazione come fatti interiori e come attuazioni di unità, di fraternità, di pace che si espandono, dagli animi rinnovati e riconciliati in Cristo, in tutta la Chiesa e verso tutta la società umana, sulle vie della carità, il cui frutto è la giustizia, la bontà, il perdono reciproco, il dono di sé e dei propri beni per i fratelli ».

(Ex Epistola Summi Pontificis Pauli VI ad Card. M. de Furstenberg).

VI gressus: feria VI vel sabbatum

ECCLESIA IN SPIRITU ADUNATA

Ecclesiæ localis adunatio signum et præsentia est Ecclesiæ universalis quæ una est, sancta, catholica et apostolica.

Ipsa mundo sese manifestat ut signum salutis et amoris Dei erga homines. Populus est sacerdotalis, gens sancta, in vínculo Patris et Filii et Spiritus Sancti, sub moderamine Pastorum, adunata.

Ecclesia in mundo palam manifestatur in Pentecoste: tempus proinde Pentecostes est contextus liturgicus huius gressus qui homines efformare debet ad sensum et ad dinamismum Ecclesiæ localis.

I. CELEBRATIONIS FORMÆ

Pro hoc gressu opportuna videtur « vigilia » orationis vel peregrinatio ad locum aliquem ad symbolum assumptum, ut est ecclesia cathedralis, vel basilica quædam, vel aliquod sanctuarium fidelium pietati dilectum.

Duplici modo vigilia ordinari valet:

Celebratione quadam ideali cuius amplum schema proponitur infra;

Officio lectionis ad modum « vigiliæ protractæ », cuius item schema offertur.

Qui duplex modus vigiliam ordinandi concludi potest per **Liturgiam Eucharisticam**.

II. ELEMENTA PRO CELEBRATIONIBUS

Celebratio vigiliaris.

Processio habetur ab aliquo adunationis loco ad ecclesiam, peregrinationis vel vigiliæ metam, qua durante cantus haberi potest *primæ parti*s Litaniarum sanctorum, in quibus opportune inseri possent nomina sanctorum qui in loco magis excoluntur. Initio processionis vel cum ad ecclesiam pervenitur dicitur:

Oratio

Deus, qui in singulis Ecclesiis per orbem peregrinis
unam, sanctam, catholicam et apostolicam
manifestas Ecclesiam,

plebi tuæ concede benignus ita pastori suo adunari
atque per Evangelium et Eucharistiam
congregari in Spiritu Sancto,

ut universitatem pópuli tui digne váleat repræsentáre,
et signum fiat
atque præsentíæ Christi in mundo sacraméntum.
Qu vivit et regnat.

Lectiones

Act 2, 42-47 « Erant perseverantes in doctrina Apostolorum ».
Ps 121 ꝛ. Lætámini cum Ierúsalem et exultáte in ea (Is 66, 10).
1 Pt 2, 4-9 « Tamquam lapides vivi superædificamini domus spiritalis ».
Io 17, 11b-19 « Ut sint unum sicut nos ».

Homilia - Tempus silentii pro meditatione.

Litaniæ:

1 Pars: Invocatio sanctorum

ꝛ. Ora pro nobis.

(Si initio celebrationis facta non fuerit).

2 Pars: Pænitentialis

ꝛ. Libera nos, Dómine.

3 Pars: Intercessio universalis

ꝛ. Te rogámus, audi nos.

Prex laudis et gratiarum actionis

ꝥ. Dóminus vobíscum.

ꝛ. Et cum spíritu tuo.

ꝥ. Sursum corda.

ꝛ. Habémus ad Dóminum.

ꝥ. Grátias agámus Dómino Deo nostro.

ꝛ. Dignum et iustum est.

Vere dignum et iustum est,
æquum et salutáre,
nos tibi semper et ubíque grátias ágere,
Dómine, sancte Pater,
omnípotens ætérne Deus:

Qui per Fílium tuum Unigénitum,
Dóminum nostrum Iesum Christum,
nos adduxísti ad agnitióem tuæ veritátis,
ut uníus fidei et baptísmi vínculo

Corpus eius efficerémur;
per Ipsum cunctis géntibus
lárgiens Spíritum Sanctum tuum,
qui in diversitaté donórum mirábilis operátor,
variarúmque gratiárum distribútor,
prædicántium linguárum dispensátor
et unitátis efféctor,
credéntes univérso inhábitat
totámque replet et regit Ecclésiam.

Quaprópter profúsis gáudiis,
totus in orbe terrárum mundus exsúltat.
Sed et supérnæ virtútes
atque angélicæ potestátes
hymnum glóriæ tuæ cóncinunt,
sine fine dicéntes:

Omnes canunt:

Sanctus, sanctus, sanctus,
Dóminus Deus Sábaoth.
Pleni sunt cæli et terra glória tua.
Hosánna in excélsis.
Benedíctus qui venit in nómine Dómini.
Hosánna in excélsis.

Ille qui præest prosequitur:

Vere sanctus es,
Rex sæculórum et fons unitátis,
qui diversitatém géntium
in confessióne tui nóminis adunásti;
Sanctus unigénitus Fílius tuus,
Dóminus noster Iesus Christus,
qui nocte qua tradebátur,
rogans ut omnes credéntes unum essent,
apóstolis suis corpus et ságuinem suum trádidit
unitátis sacraméntum;
Sanctus quoque Spíritus tuus,
per quem novi fœderis pópulum in unitáte fidei, spei et caritátis
vocáre et congregáre voluísti.

Súpplīces ergo te rogámus,
amátor hóminum, Dómine:

novam hódie et pleníorem Spíritus tui grátiam
super nos effúnde
ut digne ambulémus vocatióne
qua vocásti nos,
cum omni humilitáte et mansuetúdine,
cum patientía supportántes ínvicem in caritaté,
sollíciti serváre unitátem Spíritus
in vínculo pacis.

Exáudi nos ígitur, Dómine,
et ubertátem misericordiárum tuárum antiquárum
revéla super nos.
In virtúte adveniéntis Spíritus tui,
ecclesiárum divisiónes rémove,
pulchritúdinem Sponsæ Christi tui ínnova,
pacem tuam et dilectiónem copiósius largíre,
ut Ecclésia signum elevátum in natiónes
clárius effúlgeat,
et mundus, Spíritu tuo illustrátus,
in Christum quem misísti crédere incípiat,
nobisque ómnibus, fíliis lucis ac pacis efféctis,
da ut iam nunc æténa præsagiéntes,
uno ore et corde glorificáre valeámus
inscrutábile nomen tuum
Patris et Fílii et Spíritus Sancti,
nunc et semper et in sæcula sæculórum.

Omnes: Amen.

Qua in prece, cœtus fidelium acclamationes pro opportunitate inserere potest, sicut etiam peculiâres intentiones communitati locali congruas addere.

Qui præest prosequitur:

Unum corpus Christi autem,
per Spíritum Sanctum in Ecclésia effécti,
vocem nostram uno ore et uno corde
ad Patrem nostrum qui in cælis est attollámus,
dicéntes:

Pater noster ... (*ab omnibus dicitur vel canitur*).

Celebratio concluditur cantu apto vel benedictione et dimissione.

Officium lectionis.

Introductio officii.

Hymnus: Veni, Creátor = LH II, 795.

Psalmódia = LH II, 800-802.

Ant. 1. Spíritus ubi vult spirat, et vocem eius audis;
et nescis unde véniat aut quo vadat, allelúia.

Ps 103, 1-12.

Ant. 2. O quam bonus et suávis est, Dómine,
Spíritus tuus in nobis, allelúia.

Ps 103, 13-23.

Ant. 3. Emítte Spíritum tuum, et creabúntur,
et renovábis fáciem terræ, allelúia.

Ps 103, 24-35.

Ꝙ. Ego vobíscum sum ómnibus diébus, dicit Dóminus.

ꝙ. Usque ad consummatiónem sæculi, allelúia.

Lectio I: De Actibus Apostolórum Act 2, 1-8. 12-18. 37-47

Responsorium Io 15, 15; 14, 26; 15, 14 = LH II, 755-756

Lectio II: Ex Constitutióne dogmática « Lumen géntium » Concílii
Vaticáni Secúndi de Ecclésia (nn. 4 et 12).

Responsorium 1 Cor 12, 6-7. 27 = LH II, 762

Ad libitum, pro Vigilia protracta:

Cantica

Ant. Cáritas Dei diffúsa est in córdibus nostris,
per inhabitántem Spíritum eius in nobis, allelúia.

Canticum I. Hymnus de caritate 1 Cor 13, 4-8a. 13

ꝙ. Mandátum novum do vobis, ut diligátis ínvicem sicut diléxi vos,
dicit Dóminus (Io 13, 34).

Canticum II. De Beatitudinibus Mt 5, 3-12a

ꝙ. Meménto nostrí, Dómine,
cum véneris in Regnum tuum,
meménto nostri (Lc 23, 42).

Canticum III. Hymnus Ecclesiæ

Ap 19, 1-7 = LH II, 858

Ant. Cáritas Dei ...

Evangelium: Mt 28, 16-20 « Euntes docete omnes gentes »: LH II, 1760.

Vel: Io 7, 37-39 « Aquæ vivæ Spiritus ».

Hymnus: Te Deum = LH II, 822.

Oratio: LH II, 775, vel: LH II, 808, vel: LH III, 613.

Missæ

Missæ schema offertur pro iis casibus quibus opportunum videtur peregrinationem vel celebrationem concludere per Liturgiam eucharisticam.

a) I SCHEMA

Ant. ad introitum: Ps 105, MR, p. 47.

Collecta: MR, pro sancta Ecclesia, p. 773.

Lectio prima: Is 60, 1-5 « Gloria Domini in te videbitur ».

Psalmus resp.: Ps 121, 1-2. 4-5. 6-7. 8-9 (p. Is 66, 10).

p. Lætámini cum Ierúsalem et exsultáte in ea.

Lectio secunda: 1 Cor 12, 12-30 « Vos estis corpus Christi ».

Alleluia

Eph 4, 5

p. Alleluia, γ. Unus Dóminus, una fides, unum baptísma, unus Deus et Pater. p. Alleluia.

Evangelium: Io 21, 15-19 « Pasce oves meas ».

Super oblata: MR, pro sancta Ecclesia, p. 773.

Præfatio: MR, de dominicis per annum VIII, p. 419.

Ant. ad communionem

Ubi cáritas est vera, Deus ibi est.

Congregávit nos in unum Christi amor.

Post communionem: MR, die 29 iunii ad Missam in die, p. 573.

b) II SCHEMA - DE SANCTA MARIA ECCLESIAE MATRE

Ant. ad introitum

cf. Act 1, 14

Erant discipuli perseverantes unanimiter
in oratione cum María, matre Iesu.

Collecta

Deus, misericordiarum Pater,
cuius Unigenitus, cruci affixus,
beátam Mariam Virginem, Genetrícem suam,
Matrem quoque nostram constituit,
concède, quæsumus, ut, eius cooperante caritate,
Ecclesia tua, in dies fecundior prolis sanctitate exsúltet
et in grémium suum cunctas attrahat familias populórum.
Per Dóminum.

Lectio prima: Gen 3, 9-15. 20 « Mater viventium ».

Psalmus resp.: Ps 86, 1-3. 4-5. 6-7.

p. (cf. Ps 45, 6 a): Deus in medio Ecclesiæ, non commovébitur.

Vel (Iudt 15, 10 d): Tu honorificéntia pópuli nostri.

Lectio secunda: Act 1, 12-14 « Erant perseverantes in oratione cum
Maria matre Iesu ».

Alleluia

Lc 1, 28

Ave María, grátia plena, Dóminus tecum;
benedícta tu in muliéribus.

Vel:

O felix Virgo, quæ Dóminum genuísti,
o beáta Mater Ecclesiæ,
quæ in nobis foves Spíritum
Fílii tui Iesu Christi!

Evangelium: Lc 1, 26-38 « Ecce ancilla Domini ».

Vel: Io 2, 1-11 « Erat mater Iesu ibi ... et crediderunt in eum ».

Vel: Io 19, 25-34, vel brevior: 25-27 « Ecce filius tuus. Ecce mater tua ».

Super oblata

Súscipe, Dómine, oblatiónes nostras
et in mystérium salútis convérte,

cuius virtúte
et caritate Virginitatis Mariæ, Ecclesiæ Matris, inflammémur
et óperi redemptionis cum ea ártius sociári mereámur.
Per Christum.

Præfatio

Vere dignum ... ætérne Deus:
Et te in celebratióne beátæ Mariæ Virginitatis
débitis magnificáre præconiis.

Quæ Verbum tuum immaculáto corde suscipiens
virgíneo mérui sinu concípere
atque, páriens Conditórem, Ecclesiæ fovit exórdia.

Quæ iuxta crucem testaméntum divínæ caritátis accípiens,
univérsos hómines in fílios assúmpsit,
Christi morte ad supérnam vitam generátos.

Quæ, cum Apóstoli Promíssum expectárent tuum,
supplicatióem suam discipulórum précibus iungens,
exémplar éxstitit orántis Ecclesiæ.

Ad glóriam autem evécta cælórum,
Ecclesiam peregrinántem matérno proséquitur amóre
eiusque gressus ad pátriam tuétur benígna,
donec dies Dómini gloriósus advéniat.

Et ideo cum Sanctis et Angelis univérsis
te collaudámus, sine fine dcéntes:

Ant. ad communionem: cf. Io 2, 1. 11, vel: cf. Io 19, 26-27.

Post communionem

Sumpto, Dómine, pignore redemptionis et vitæ,
súpplices adprecámur
ut Ecclesiá tua, matérna Virginitatis ope,
et Evangélii præcónio univérsas gentes erúdiat
et Spíritus effusióne orbem terrárum adimpleat.
Per Christum.

III. INDICATIONES PASTORALES

Peculiari in luce ponantur rationes inter Ecclesiam localem et Ecclesiam universalem.

Proponatur etiam doctrina de peculiari functione et munere Spiritus Sancti, quatenus anima est Ecclesiæ, unitatis vinculum et donorum ac charismatum excitator.

VII gressus: sabbatum vel dies dominica

MYSTERIUM UNITATIS

Eucharistia, centrum unitatis et actuositatis Ecclesiæ localis et Ecclesiæ universalis.

Celebratio Missæ culmen est quo tendit quodlibet ecclesiasticum ministerium sicut universa fidelium actuositas, vita socialis, professionalis, etc.

I. CELEBRATIONIS FORMA

Tota huius gressus conclusivi itineris salutis attentio ponetur in celebratione plena, conscia et actiosa Missæ.

II. ELEMENTA PRO CELEBRATIONE MISSÆ

Ant. ad introitum: Is 48, 20.

Collecta: MR, pro unitate christianorum 2, p. 790.

Lectio prima: Ez 36, 24-28 « Congregabo vos de universis terris ».

Vel, tempore paschali:

Act 2, 42-47 « Erant perseverantes in communicatione fractionis panis ».

Psalmus resp.: Ps 99.

℟. Nos pópulus eius et oves pascuæ eius.

Lectio secunda: 1 Cor 10, 16-17 « Unus panis, unum corpus multi sumus ».

Alleluia

Io 17, 21

℟. Allelúia. γ. Ut omnes unum sint,
sicut tu, Pater, in me et ego in te,
ut credat mundus quia tu me misísti. ℟. Allelúia.

Evangelium: Io 15, 1-8 « Qui manet in me, et ego in eo, hic fert fructum multum ».

Oratio universalis

Fratres, Pater misit nobis Spíritum Sanctum,
unum corpus in Christo Salvatóre nos constituens,
cuius unum panem et unum cálicem participámus.
Cum illo reconciliáti in itinere salutis
anni benignitátis eius,
fidem nostram nostrámque caritátem renovémus, orántes:

℟. Nos tecum in unitáte coniúnge, Dómine.

1. Ut Ecclésia tua,
ex omni pópulo et natióne in tuo Spíritu adunáta,
sancta sit et sine mácula,
omnésque hómínes
ad conversiónem et Eucharístiam trahens,
salutis sacraméntum magis in dies exstet, orémus:

℟. Nos tecum in unitáte coniúnge, Dómine.

2. Ut hómínes univérsi,
Verbo dóciles quo ad pæniténtiam vocántur,
ad fontes salutis currant,
et in Eucharístia, unitátis mystério,
pacem invéniant quam tu unus dare potes, orémus:

℟. Nos tecum in unitáte coniúnge, Dómine.

3. Ut pópulus acquisitionis tuæ,
cui fœdus novum in cruce obtulísti,
per paschále mystérium
quod continénter Eucharístia rénovat,
a Christo qui diléxit et trádidit semetípsum
legem caritátis discat, quæ usque ad mortem sese donat,
orémus:

℟. Nos tecum in unitáte coniúnge, Dómine.

4. Ut cum María et Apóstolis,
in communicatióne fractionis panis et oratióne perseveráns,
coniúcta,
Ecclésia tua vígilans perseveret in advéntum Regni
paupéribus et humílibus promíssum, quorum spem érigis,
orémus:

℟. Nos tecum in unitáte coniúnge, Dómine.

5. Ut incessanter in tui dilectione renovata,
Ecclesia magis ac magis revelatio sit vultus tuæ misericordiae
et testis resurrectionis tuæ
pro hominibus universis qui te in veritate inquirunt,
orémus:

℟. Nos tecum in unitate coniunge, Dómine.

Oratio

Misericordiárum Pater,
qui ex ómnibus géntibus hómines ad pæniténtiam vocas,
ut, in tua caritate per Spíritum Sanctum reconciliáti,
in Ecclesia tuum novi fœderis pópulum constituant,
concéde, quæsumus,
ut per Eucharístiam, unitátis mystérium,
cor unum et ánima una perpétuo inveniántur,
et per eos, amoris tui testes,
te mundus cognóscat
et quem misisti Iesum Christum, Fílium tuum.
Qui vivit et regnat in sæcula sæculórum.
℟. Amen.

Super oblata: MR, de Domino nostro Iesu Christo, universorum Rege, p. 380.

Præfatio: MR, de Domino nostro Iesu Christo, universorum Rege, p. 381; vel e Missa « pro unitate christianorum », p. 791.

Ant. ad communionem: Io 17, 21. 23 vel: Mt 16, 15.

Post communionem: MR, pro sancta Ecclesia, p. 773.

III. INDICATIONES PASTORALES

Apte proponi potest doctrina de loco Eucharistiæ in vita christiana fovenda et in Ecclesia locali ædificanda.

Explicari etiam potest participationem unius mensæ Corporis Domini et illius Verbi communionem caritatis et unitatis omnium requirere.

· APPENDIX

I

MISSA PRO ANNO SANCTO

Hæc Missa adhiberi potest quando peculiare celebrationes habentur occasione Anni Sancti. In Missis autem sine populo dici potest quando Missæ « ad diversa » permittuntur.

Ant. ad introitum

(MR, 829)

Salus pópuli ego sum, dicit Dóminus;
de quacúmque tribulatióne clamáverint ad me,
exáudiam eos, et ero illórum Dóminus in perpétuum.

(Ps 24: Ad te, Dómine, levávi; *vel*: Ps 66: Deus misereátur nostri).

Intentiones in actum pænitentialem inserendæ:

Dómine Iesu, qui in mundum venísti
ad hómines Deo Patri reconciliándos:
Kýrie, eléison. R. Kýrie, eléison.

Christe, serve fidélis,
quí pro nobis peccátum factus es,
ut nos iustítia Dei efficerémur:
Christe, eléison. R. Christe, eléison.

Fili Dei, semper vivens apud Patrem
in unitáte Spíritus Sancti
ad interpellándum pro nobis:
Kýrie, eléison. R. Kýrie, eléison.

Collecta

Deus cleméntiæ et reconciliatiónis,
quí præcípua dies salutis homínibus præbes
ad te ómnium Creatórem et Patrem agnoscéndum,
per hoc acceptábile tempus propítius nos ádiuva,
ut, libénter verbum pacis a te accipiéntes,
ómnia in Christo instaurándi
tuæ deserviámus voluntáti.
Per Dóminum.

Vel, præsertim tempore paschali:

Deus, veræ libertátis auctor,
qui omnes hómines unum vis efformáre pópulum
a servitúte solútum,
quique grátiae et benedictionis annum Ecclesiæ tuæ præbes,
concéde, quæsumus,
ut, incrementa libertátis accípiens,
universále salútis sacraméntum
in mundum vivídus ipsa appáreat
atque in hómines caritátis manifestet et operétur mystérium.
Per Dóminum.

Lectio prima: Is 55, 1-3 c. 6-9 « Quærite Dominum ».

Psalmus resp.: Ps 50, 3-4. 12-13. 14-15.

¶. (12 a): Cor mundum crea in me, Deus.

Lectio secunda: 2 Cor 5, 17-21; 6, 1-2 « Reconciliamini Deo ».

Alleluia

Mt 5, 9

Allelúia. ¶. Beáti pacífici, quóniam filii Dei vocabúntur. ¶. Allelúia.

Evangelium: Lc 4, 14-21 « Prædicare annum Domini acceptum ».

Vel: Mt 5, 1-12 a « Gaudete et exsultate ».

*Iuxta diversitatem temporum, sumi possunt etiam aliæ lectiones biblicæ
ex iis quæ proponuntur in celebrationibus pro Anno Sancto, præsertim
pro « Hebdomada reconciliationis ».*

Super oblata

(cf. MR, 804 et 806)

Memoráre, Dómine, Fílium tuum,
quí est pax et reconciliátio nostra,
mundi peccátum suo ságuine delevisse,
et múnera Ecclesiæ tuæ propítius aspiciens,
da ut, grátiam huius anni cum lætítia celebrántes,
libertátem Christi ad omnes possímus exténdere.
Quí vivit.

Præfatio

Cf. MR, 399

Vere dignum ... per Christum Dóminum nostrum.
Quia fidélibus tuis benígne concédís

tempus acceptabile conversionis et indulgentiæ,
ut pœnitentiæ pietatisque officia propensius exsequentes,
per Spîritum caritatis qui datus est nobis
ad grâtiæ filiôrum plenitudinem perducantur.

Unde et nos, Dômine, cum Angelis et Sanctis univêrsis,
tibi confitemur, in exultatione dicentes:

Sanctus, Sanctus, Sanctus...

Vel:

Præfatio de Dominicis per annum, I: MR, p. 412.

Ad orationem dominicam:

Et nunc orationem
quam Christus Dôminus nos docuit,
omnes simul, filii unius Dei et Patris,
fraternam reconciliationem quærentes,
sincero corde dicamus: Pater noster ...

Ant. ad communionem: Mt. 11, 28; vel: Io 16, 24; cum Ps. 22, vel 33.

Post Communionem

Sacramentum Filii tui, quod sumpsimus,
quæsumus, Dômine, vires nostras adaugeat,
ut, ex hoc unitatis mystério,
válidum hauriamus amorem
et ubique tuæ pacis operatôres efficiamur.
Per Christum.

Benedictio sollemnis

1. Deus, Pater misericordiârûm,
qui vos sibi reconciliâvit per Christum,
suam vobis benedictionem benîgnus infúndat
et corda vestra in fide, spe et caritate stabiliat. *ꝛ. Amen.*

2. Christus quem sequimini confidenter,
corda vestra ad omnem caritatem apériat,
ut hoc tẽpore salutis grátiam Dei recipiátis,
et fáciat vos lucem esse frâtribus vestris. *ꝛ. Amen.*

3. Christus, reconciliatio nostra,
dies et actus vestros in sua pace dispónat,
mentes vestras suo gáudio ímpleat
et ad vitam ætérnam felíciter vos perdúcat. R. Amen.

Benedícat vos omnípotens Deus,
Pater, et Fílius, ✠ et Spíritus Sanctus. R. Amen.

II

ORATIO ANNI SANCTI

Textus lingua gallica exaratus referimus:

Seigneur notre Dieu, Père et ami des hommes,
tu as voulu te réconcilier toute l'humanité
en ton Fils Jésus Christ, mort et ressuscité,
réconciliant ainsi tous les hommes entre eux.
Ecoute la prière de ton peuple
en cette année de grâce et de salut. R.¹

Que ton Esprit de vie et de sainteté
nous renouvelle au plus intime de notre cœur
en nous unissant, dans toute notre vie,
au Christ ressuscité, notre Sauveur et notre Frère. R.

En marche avec tous les chrétiens
sur les chemins de l'Évangile,
puissions-nous, fidèles aux enseignements de l'Eglise
et attentifs aux besoins de nos frères,
devenir des ouvriers de réconciliation,
d'unité et de paix. R.

Féconde les efforts de tous ceux
qui travaillent au service des hommes.
Sois l'espérance et la lumière

¹ Dans la prière en commun, la réponse du peuple peut être: Souviens-toi de nous, Seigneur, ou: Seigneur prends pitié, ou: De grâce, écoute-nous, ou toute autre réponse adaptée.

Dans la récitation privée, la réponse (R) à chaque invitation est supprimée et la prière finale est remplacée par la conclusion: Par le Christ, notre Seigneur. Amen.

de tous ceux qui te cherchent sans te connaître
et de ceux qui, te connaissant,
te cherchent toujours davantage. *R.*

Pardonne nos péchés, affermis notre foi,
stimule notre espérance, accrois notre charité;
fais que nous vivions, à la suite de Jésus,
comme tes enfants bien-aimés. *R.*

Que ton Eglise, avec l'aide maternelle de Marie,
soit signée et sacrament de salut pour tous les hommes,
afin que le monde croie à ton amour et à ta vérité. *R.*

Exauce, Père très bon,
la prière que ton Esprit nous inspire
pour ta gloire et le salut de tous,
par Jésus Christ, ton Fils et notre Seigneur,
qui est la voie, la vérité et la vie
pour les siècles des siècles. *R.* Amen.

III

SACRA PÆNITENTIARIA APOSTOLICA

DECRETUM

STATUITUR OPUS REQUISITUM AD LUCRANDUM

« DONUM INDULGENTIÆ »

IN VARIIS ECCLESIIS LOCALIBUS ANNI SACRI OCCASIONE

Em.mus Cardinalis Præses Consilii Primarii Anno Sacro celebrando, ab hac Sacra Pænitentiaria Apostolica postulavit, ut statueretur opus requisitum ad lucrandum « donum Indulgentiæ », quod Beatissimus Pater pollicitus est ad spiritum confirmandum reconciliationis et renovationis; quæ huius Anni Sacri sunt propriæ.

Sacra Pænitentiaria, de mandato Summi Pontificis, hæc concedit, ut nempe a die Dominica prima Adventus huius anni usque ad diem, quo Annus Sacer hic Romæ sollemniter inaugurabitur, christifideles variarum Ecclesiarum localium lucrari possint:

1) Indulgentiam Plenariam, temporibus a Conferentiis Episcopaliis statuendis, si sacram peregrinationem susceperint ad cathedrale templum, vel ad alias sacras ædes a loci Ordinario designatas, in quibus sollemnis celebratio communitaria habeatur;

2) Indulgentiam Plenariam, item temporibus a Conferentiis Episcopalibus statuendis, si in cœtus congregati (v. gr. familiares, scholarum alumni, iisdem artibus vel muneribus addicti, piarum consociationum sodales) templum cathedrale, vel alias sacras ædes a loci Ordinario designatas, visitaverint ibique animo piis considerationibus intento constiterint per congruum temporis spatium, concludendum recitatione vel cantu Orationis Dominicæ et Symboli Apostolorum, et invocatione Beatissimæ Virginis Mariæ.

3) Indulgentiam Plenariam, si, morbo vel alia gravi causa impediti, spiritualiter piæ peregrinationi se adiunxerint, preces suas suosque dolores Deo offerentes.

Quod autem attinet ad Romanam Diocesim, quam sane addecet hac in re exemplo et incitamento esse ceteris communitatibus ecclesiasticis, eadem Sacra Pœnitentiaria decernit ut tempora ac modi lucrandi prædictam Indulgentiam Plenariam ab Em.mo Cardinali Vicario in Urbe Generali statuantur.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romæ, ex Sacra Pœnitentiaria Apostolica, die 24 mensis Septembris 1973.

G. Sessolo
Regens

G. Card. PAUPINI
Pœnit. Maior

Anche il concetto di Indulgenza, imprescindibile nell'Anno Santo, sarà bene spiegarlo in rapporto ai valori primari della carità e della penitenza per cui avviene la conversione del cuore, la liberazione dal male, l'espansione del bene e della pace nella realizzazione della fraternità umana. La Chiesa, come ministra dei beni salutari che da tutti i membri del Corpo mistico di Cristo confluiscono nella misteriosa realtà della Comunione dei Santi, fa dono ai fedeli di questo aiuto soprannaturale, per cui essi possono purificarsi e perfezionarsi nella loro unione con Dio, fino alla cancellazione di ogni residuo del peccato, e quindi alla conversione perfetta. Ma tutto ciò è sempre opera della grazia con cui lo Spirito Santo visita e riempie i cuori, rimette i peccati e fa vivere gli uomini come figli di Dio.

(Ex secunda epistola Em.mi Card. M. de Furstenberg ad Praesides Conferentiarum Episcopaliū: *Anno Santo*, n. 1, p. 76).

LIBRERIA EDITRICE VATICANA

CITTÀ DEL VATICANO

c/c post. 1/16722

RITUALE ROMANUM

ORDO BAPTISMI PARVULORUM, editio typica altera, 1973, in-8°, pp. 96. L. 1.800 (\$ 3,10).

ORDO INITIATIONIS CHRISTIANAE ADULTORUM, editio typica, 1972, in-8°, pp. 188. L. 3.200 (\$ 5,60).

ORDO CELEBRANDI MATRIMONIUM, editio typica, 1969, in-8°, pp. 40. L. 900 (\$ 1,60).

ORDO PROFESSIONIS RELIGIOSAE, editio typica, 1970, in-8°, pp. 128. L. 1.800 (\$ 3,15).

ORDO EXSEQUIARUM, editio typica, 1969, in-8°, pp. 92. L. 1.200 (\$ 2,10).

ORDO UNCTIONIS INFIRMORUM EORUMQUE PASTORALIS CURAE, editio typica, 1972, pp. 84. L. 1.900 (\$ 3,20).

DE SACRA COMMUNIONE ET DE CULTU MYSTERII EUCHARISTICI EXTRA MISSAM, editio typica 1973, pp. 72. L. 1.600 (\$ 3).

PONTIFICALE ROMANUM

DE ORDINATIONE DIACONI, PRESBYTERI ET EPISCOPI, editio typica, 1968, cm. 22×29, typis clarissimis nigri et flavi coloris, cum una imagine extra textum, pp. 136, linteo contextum et ornamentis aureis decoratum. L. 5.000 (\$ 9).

DE INSTITUTIONE LECTORUM ET ACOLYTHORUM; DE ADMISSIONE INTER CANDIDATOS AD DIACONATUM ET PRESBYTERATUM; DE SACRO CAELIBATU AMPECTENDO, editio typica, 1972, in-8°, pp. 38. L. 900 (\$ 1,60).

ORDO BENEDICENDI OLEUM CATECHUMENORUM ET INFIRMORUM ET CONFICIENDI CHRISMA, editio typica, 1971, in-8°, pp. 20. L. 500 (\$ 0,90).

ORDO BENEDICTIONIS ABBATIS ET ABBATISSAE, editio typica, 1971, in-8°, pp. 32. L. 1.000 (\$ 1,90).

ORDO CONFIRMATIONIS, editio typica, 1972, in-8°, pp. 52. L. 1.000 (\$ 1,90).

ORDO CONSECRATIONIS VIRGINUM, editio typica, 1970, in-8°, pp. 68. L. 1.400 (\$ 2,10).

LIBRERIA EDITRICE VATICANA

CITTA' DEL VATICANO

c/c post. 1/16722

Septima impressio, 1974

LITURGIA HORARUM

EX DECRETO SACROSANCTI OECUMENICI CONCILII VATICANI II RESTITUTA

EDITIO TYPICA

Totum opus constat quattuor voluminibus, in-12° (cm. 11×17), charta indica eburneata, typis nigri et rubri coloris, 1 vol. spissum cm. 3; ponderis: gr. 500.

Adduntur folia soluta cum textibus frequentius occurrentibus.

Vol. I, pag. 1304; vol. II, pag. 1800; vol. III, pag. 1644; vol. IV, pag. 1624.

Pretium totius operis:

A) corio connecti cum sectione foliorum rubra Lit. 58.000 (\$ 100)

B) corio caprino optime connecti, cum sectione foliorum rubra-aurata
Lit. 70.000 (\$ 122).

Editio oeconomica: Lit. 26.000 (\$ 45).

Tegumentum e corio factum est ad unum volumen accommodatum, Lit. 3.500
(\$ 6).

Proxime prodibit

ENCHIRIDION DOCUMENTORUM INSTAURATIONIS LITURGICAE

Cura et studio Sacrae Congregationis pro Cultu Divino

In volumine colliguntur omnia documenta Liturgiam directe respicientia vel quae cum ipsa rationem habent, a Summo Pontifice, a S. Congregatione Rituum et pro Cultu Divino, a « Consilio ad exsequendam Constitutionem de sacra Liturgia », necnon ab aliis Dicasteriis et Officiis Sanctae Sedis edita, inde a promulgata Constitutione *Sacrosanctum Concilium*, die 4 decembris 1963. De omnibus documentis ampla datur bibliographia circa editiones et commentaria in praecipuis linguis modernis exarata. Singula argumenta facilius inveniri poterunt ope variorum indicum.